

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

A VI. Szakszervezeti Világkongresszus

London lakosságát akkor még a napnak szinte minden percében rémületben tartották a fasiszta szárnyas bombák. E körülmények között 1945. február 6-án a londoni városházán Szakszervezeti Világkonferenciát hívtak egybe. Ötvenmillió szervezett dolgozó képviselőiben a világ minden tájáról érkeztek küldöttek, hogy hatalmas lépést tegyenek a nemzetközi szakszervezeti egység útján. Igazi szakszervezeti világkonferencia volt. Ez a konferencia állapította meg: a világ dolgozói minden áldozatot vállalnak a fasiszma legyőzéséért és továbbra is minden erejükkel hozzájárulnak a szövetségesek fasiszma leverését irányzó hadműveleteihez.

Azóta sok minden történt. Mindenekelőtt a konferencia utáni harmadik hónap meghozta a békét. A fasiszta fenevadat saját barlangjában fojtották meg. A világ békeszerető népei soha nem voltak olyan egységesek, mint ezekben az években. Az akkor meghirdetett irányelvek ma is érvényesek, de a tőkés, imperialista monopóliista körök nem nyugodtak. Sikerként az egységbontó törekvés és megalakult a Szabad Szakszervezetek Nemzetközi Szövetsége. A cél a nemzetközi munkásosztály egységének megbontása. Ez elsősorban az amerikai imperializmus törekvése. Ez élet azonban rácsafolt azokra a körökre, akik a nagyobb profit érdekében készek lennének az újabb háborús vérözön elindítására. Nem rajtuk múlt, hogy ez az átkos törekvés nem sikerült.

A Szakszervezeti Világszövetség 1965. október 8-án kezdte meg a VI. Szakszervezeti Világkongresszusát. Varsóban, amelyen a magyar szakszervezeteket Gáspár Sándor, a szaktanács főtitkárának vezetésével 14 tagú küldöttség képviselte.

Louis Saillant, a SZVSZ főtitkára megemlékezett beszámolójában a szövetség nagy hősi múltjáról, arról, hogy a szervezett munkások száma az elmúlt húsz év során több millióval emelkedett. Hangsúlyozta, hogy a szakszervezeti világmozgalom megteremtésére irányuló több évtizedes erőfeszítés nem volt hiábavaló. A VI. világkongresszusnak most választ kell adnia a kor kérdéseire és új erőket kell bekapcsolnia a szakszervezeti egységmozgalomba. Az SZVSZ kész együttműködni mindazokkal a haladó erőkkel, amelyek szerte a világon harcolnak az imperializmus, a gyarmatosítás és a neokolonializmus ellen, a társadalmi haladásért, a nemzeti függetlenségért és a békéért. E célból fontosnak tartotta a két- és többoldalú kapcsolatok fejlesztését a meghatározott gazdasági és politikai övezetekhez tartozó országok szakszervezeti mozgalmait között. Új földrészek közötti kapcsolatok létrehozásáról szólt, amelynek egyik megnyilvánulása lesz a tervezett afrikai-európai szakszervezeti konferencia. A hatékonyabb együttműködés szükségességéről szólt többek között az SZVSZ-szel és szakmai szervezeteivel a különböző nemzetközi szervezetekkel, a Nemzetközi Munkaügyi Hivatallal, az UNESCO-val stb. Beszélte a rendkívüli szakszervezeti világkonferencia előkészítéséről, amelyen a földkerekség kettőszázötven millió szervezett dolgozója képviselőiben világméretű keretrendszerben mindenki kifejezheti programját, világnevet, javaslatát, ahol az alapvető irányvonal a béke megővése, a társadalmi haladás előbbre vitele, a nemzeti függetlenség, és a demokratikus szabadságjogok védelme az általános jellemző.

Gáspár Sándor, a szaktanács főtitkára is felszólalt a világkongresszuson. Hangsúlyozta, hogy az SZVSZ ereje a munkásosztály ereje. Történelmi érdeme: szintézisbe hozni a jelenkori nemzetközi szakszervezeti és munkásmozgalmi sokszínűséget. Erdemei vannak abban is, hogy szethullott a gyarmati világrendszer, majd hangsúlyozta, hogy az SZVSZ mindig alá tudta rendelni a vitákat, a nézeteltéréseket a legfőbb ügynek: a világ minden táján élő dolgozók közös érdekének, a nemzetközi szakszervezeti és munkásegység erősítésének. Eppen ezért a helyi érdekeket mindig alá kell rendelni a közös ügynek. Szólt arról, hogy a magyar dolgozók testvéri szolidaritásukról biztosítják a hőiesen harcoló vietnami népet. A továbbiakban a szocialista Magyarország eredményeiről, terveiről emlékezett meg.

Lapzártakor a kongresszus még folyik. A határozatok meghozatalára még csak ezután kerül sor. De azt mindannyian tudjuk: a kettőszázötven millió szervezett dolgozó nemzetközi méretű ereje, közös erőfeszítése meg hozza győzelmét a népek boldogulásában, felemelkedésében, a béke fenntartásában. **Bérces György**

Megnyílt a Műszaki Könyvklub

Az egy éve alakult klub végre megkapta első otthonát (Technika Háza, V., Szabadság tér 17. I. em. 131.)

A klub célja, hogy segítséget nyújtson, mérnökök a szakmunkás, az egyes műszaki kérdések iránt érdeklődőknek, a technika rohamos fejlődésének ismertetésével.

Bárki kérheti felvételét. Tagsági díj nincs. Viszont a kedvezményeket felsorolni is hosszú.

A klub, minden év második felében ismertetést küld tagjainak, a következő év várható műszaki kiadásáról és előrendelésre ad lehetőséget, 15 %-os készpénzvásárlási kedvezménnyel. Biztosítja, hogy a tagok megkapják a korlátozott példányszámban kiadott műveket. Elővásárlási jogot ad, a tőkés országokból érkező idegen nyelvű könyvek beszerzésére. Egyéni kívánságra, valamelyik megjelölt könyvesboltban névre szóló folyószámlát nyit, részletfizetési kedvezménnyel. Időszakonként egyes műszaki kiadványok 50 %-os kedvezménnyel szerezhetők be.

TARTALOMBÓL:

- ♦ A karbantartás korszerűsítéséről
- ♦ Didergő újságírók
- ♦ Postások és vámosok
- ♦ A panaszkodó ember

A Japán Postások Szakszervezetének küldöttségét, amely a SZOT meghívására néhány napot hazánkban töltött, fogadta Brutyó János, a SZOT elnöke. A küldöttség fogadásán vett részt szakszervezetünk központjában is, ahol találkozott az elnökség tagjaival. A Postavezérigazgatóság nevében Nemes Sándor vezérigazgató-helyettes fogadta a delegációt. A küldöttségnek a SZOT elnökével, valamint szakszervezetünk központjának vezetőivel és a vezérigazgató-helyettesével folytatott eszmecsere baráti és szíves légkörben zajlott le. A japán delegációnak öröme szolgált, hogy a magyar szakszervezeti mozgalomban széles körben ismert a Japán Szakszervezetek Általános Szövetségének (Sohio) tevékenysége. A delegációnak tagjai voltak Shigeya Kuriu, Kazuhiko Saito, Kiyoshi Iwamoto.

Reichiro Toyoda, a delegáció vezetője, aki a Japán Postás Szakszervezet jogi osztályát vezeti, nyilatkozatot adott lapunk részére. Tolmácsolta a japán postások baráti üdvözlését, majd beszélt a japán szakszervezetek tevékenységéről. Elmondotta, hogy a Japán Szakszervezetek Általános Szövetsége, melynek a postászakszervezet is tagja, következetes harcot folytat a Japánban felépített amerikai támaszpontok felszámolásáért és a munkások bérköveteléseinek megvalósításáért.

Szakszervezetünknek — mondotta — kétszázötvenezer tagja van. Legfontosabb feladatunknak tartjuk az évenkénti kongresszusokon meghatározott feladatok végrehajtását. A legutóbbi kongresszus határozatai közül kiemeltem a munkások élet-

SEGÍTŐKÉSZSÉGBŐL JELES

A kézi kapcsolású zalaegerszegi helyi központ kezelőinek több ezer hívást kell műszakonként kapcsolni. Sándor Teréz rövid ideje dolgozik a központban, olykor szüksége van a segítségre. Tóth Józsefben önzetlen, segítőkész társra talált. Jövőre megkezdik egy 4000-es új automata központ építését, így a bonyolult kézi kapcsolás is megszűnik. A képen Sándor Teréz és Tóth József szocialista brigádtagok.

Vendégeink A FELKELO NAP ORSZAGABOL

Beszélgetés a Japán Postás Szakszervezet hazánkban járt küldöttségével

körülmények javítására és a munkáltatókkal kötendő szerződések biztosítására vonatkozó pontokat.

A küldöttség vezetője ezután röviden vázolta a japán postaforgalom helyzetét. Elmondotta, hogy a postai szolgáltatásokat a városok és távoli helységek között általában vonattal, vagy repülőgéppel, míg a városokban gépjárművel bonyolítják le. Tokióban naponta hatszor, vidéken kétszer-háromszor ürtik a levélsekre nyitásokat. A kézbesítés motorkeféppel, autóval történik.

A japán postások sztrájkmozgalmairól elmondotta, hogy immár három esztendője minden évben visszatérő sztrájkokat szerveznek a bérkövetelések megvalósításáért.

A postás dolgozók munkabére — mondotta — a nagy- és kisüzemek munkásainak bére között helyezkedik el, tehát a postások helyzete korántsem kiváltságos. A japán munkások számos problémája és követelése között mint nyommasztó gondot említette a lakáshelyzetet. Ennek megoldására a tőkés semmiféle törekvést sem mutatnak. A lakbérek a keresetnek körülbelül 40 százalékát teszik ki átlagosan. Nagy teher a japán

dolgozóknak, hogy a háborús kiadások nagy részét adók formájában kell viselniük.

Vendégeink itt-tartózkodásuk során megtekintették többek között a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság központját, a Ferenc Távbeszélő Központot, a Felsőfokú Távközlési Technikumot. Ellátogattak a SZOT balatonlellei üdülőjébe, valamint a hévízi postásüdülőbe. Rövid eszmecsere folytattak az ott üdülő 81 esztendő Szekeres Sándorral — szakszervezetünk központi vezetőségének tagjával —, akinek 60 éves munkásmozgalmi tevékenységéért nagy tisztelettel adóztak. Balaton környéki útjuk során megtekintették az újonnan épült agárdi postahivatalt is. A látottakról elismerően nyilatkoztak.

A japán küldöttség az eszmecsere során megkülönböztetett érdeklődést tanúsított államunk és a szakszervezetek viszonya iránt, mert mint mondták — ezt tartják a szocialista társadalmi rend egyik legérdekesebb vonásának.

A delegáció a rövid itt-tartózkodás ellenére tapasztalatokban gazdagon, kellemes benyomásokkal búcsúzott hazánktól.

Kirándulás Egerbe

— Oda nézz! Mennyi nép!

— Ni! Akár egy futballmeccsen — hangzott kötekedően, hangosan, de mosolyogva az Egri MÁV-állomás emeletéről.

Erthető, hiszen két külvonlat hozta a budapesti postásokat családostul Egerbe. Volt is nagy sorbavárás a kazamatáknál. A híres Szépasszony völgye felé is élénk kíváncsisággal siettek az emberek.

— A képtár legelső képe — valami olasz festőtől származik —, mondták nagyon értékes... tetszett — mondja Horváth László, a Bp. 4-es sz. postától. (Dossa Dossi: Faun és a Nimfa c. képe volt az. Gratulálunk Horváth László izléséhez.)

— Gondozatlan Gárdonyi sirja! — figyelte meg Pintér István, szintén a Bp. 4-es sz. postától.

Vogl Györgyné — az Értékekkihivataltól — a férjével jött. A Szépasszony-völgyben jártak.

Holló József az Alközponti Üzeméből, Kertész Pál és Kiss Gyula a Hírlapirodától jöttek. Először jártak itt. Szerették volna jobban megismerni a várost, de ehhez kevésnek bizonyult a két idegenvezető, akik képtelenek voltak összefogni a nagyszámú csoportokat.

Hazafelé az egyik kocsi-ban Németh Odón és kiscsereke — a Bp. 62-es postától — az „eltört a kocsi kereke...” dalt játssza. Sokan hallgatják, köztük Zsuzsanna László, a Jár-műtelep dolgozója. Elénk jövedy mindenütt.

Köves Zoltán a József Távbeszélő Üzemtől családjával jött el.

Mészáros Margit távirás a vidám fiatalok körében tréfál. Lehet, hogy ők voltak azok, akik táncos búcsúztak Egertől a vonatindulása előtt.

Pressmayer József a Budapesti Bizottság munkatársa, aki az 1. sz. vonatot kísérte, elmondotta, hogy külön köszönet illeti a Borsod és Heves megyei bizottságot azért a közreműködésért, amelyet a rendezés sikeréért kifejtettek. Itt tolmácsoljuk az utasok kérését: rendezzen a szakszervezet minél több ilyen kirándulást, hogy megismerhessék országunk tájait, városait. Jók ezek a közös kirándulások, mert magányos útra nehezen szánja rá magát az ember.

S. M.

Japánban is nagy a gyermekkultusz. A Helyközi Távbeszélő Igazgatóság napközi otthonában katonáknak a fényképezőgépek.

Tanévkezdés után

Egy hónapja folyik a tanítás, még alig rendeződtek el az osztályok, alig törtek be a diákok az iskolai fegyelmbe, máris kezdik az ismerkedést a magasabb osztályok anyagával.

A Puskás Tivadar Távközlési Technikumban 54 esztendője képezik a posta szakembereit. Hozzá, a postához tartozik ez az iskola nemcsak tananyagával, de azért is, mert sok a postásgyerek. A tanulók szüleinek csaknem fele postás dolgozó. Az elsőéveseknél még nagyobb az arány, ötvenkét százalékuk postás lánya vagy fia. A tanulók nehéz feladatra rállakoztak. Az itteni tananyag ugyanis nehezebb az általános gimnáziuménál. A heti tanórák száma is meghaladja a más iskoláét. Hetente háromszor csak délután négy órákor végeznek. Nézem az elsőöket... Van közöttük egy-két olyan aprócska legény meg lány, aki alig éri el a műszereket, könyvekkel tömött táskájukat pedig szinte a földet súrolva cipelik.

Az iskola igazgatóhelyettesével, Kiss Kálmánnal beszélgetünk a fizikáról. Kiss elvtárs rövid ismeretség után lebecsült áradó szakmásmertével, a fizika tanulásának és tanításának szépségéről szóló magyarázatával. Bevallja, őt bizony szigorú tanárnak tartják. Előre figyelmezteti is a szülőket, hogy a tanítványai kezdetben panaszkodnak majd otthon. Aztán néhány hét, esetleg hónap múlva, amikor átveszik tanúruk lelkesedését, és kezdik felismerni a tárgy összefüggéseit, megszűnik rem lenni a fizika. A szorgalomra, a sok tanulásra persze továbbra is szükség van, mert itt már az első osztályban azt tanulják, amit a gimnáziumok harmadik évében. Elmondja az igazgatóhelyettes azt is, hogy az elsőosztályosok újonnan kiadott és átdolgozott fizikakönyve nem a legsikeresebb. Nem hajtották benne végre a minisztérium utasítását a tananyag egyszerűsítésére, amellyel ugyanarra a fogalomra zavart okozható eltérő jeleket használ a könyv.

Első helyen áll az iskola laboratóriuma, amelyik modernségében vetekszik a Műszaki Egyetem hasonló laboratóriumával. Kiss Kálmánt és tanítvársait nemrégiben meghívták a Műszaki Egyetemre, a most végzetek ballagására. Csak tanárembert érheti az az öröm tanításuk eredménye láttán, ami őket fogadta, a Puskás Tivadar Technikumban érettségizettek közül tizenötven voltak a ballagók között. Ennyi diákot egyetlen évben, egyetlen iskola sem adott az egyetemnek. Egyébként hasonló „kiváltság”-ban máshol is részesülnek. Az elmúlt évben érettségizettek közül ötven kaptak külföldi egyetemi, főiskolai ösztöndíjat.

Kérdésem volna még tovább az igazgatóhelyettest, de a szünet végét cseppet, sietett az órára.

Egy emelettel feljebb, a Felsőfokú Technikum tanári szobájában találam Antók József igazgatóhelyettest és Lovas László tanszékvezetőt. „Lyukas” órájuk volt. Ebben az iskolai formában most kezdődött el a negyedik tanév, de már oklevelet osztottak. Harminchatan fejezték itt be tanulmányukat és azóta karbantartó és tervező technikusként, műszaki előadóként, sőt, üzemmérnöként dolgoznak.

Bevált-e a Felsőfokú Technikum a gyakorlatban? Jól hasznosítják-e tudásukat munkahelyükön az első végzetek? — tudakolom a beszélgetésen részt vevőktől.

A válasz: elhelyezkedésük nem volt nehéz, már csak azért sem, mert többségük üzemi ösztöndíjas volt, akiket nagyon vártak már a munkahelyekre. A diákok jövőre munkájuk bevezetőjéknél készítették záró dolgozatukat.

— Oktatásunkban nem akarjuk a Műszaki Egyetem feladatait vállalni, inkább több gyakorlatot biztosítunk diákjaink számára — mondja az igazgatóhelyettes. Természetesen — fiatal iskoláról lévén szó — a tananyagot is, az oktatás módszereit is, állandóan korrigáljuk. Jelenleg viták folynak ezekről és bizonyos, hogy utána még eredményesebben végzi iskolánk a középiskolák és az egyetemek közötti képesítés-sel rendelkező szakemberek képzését.

Megtudtam azt is, hogy a közeljövőben előkészítő tanfolyam indul azok részére, akik a levelező tagozaton akarnak majd tanulni. Ugyanis kétszáz felnőtt diák tanul itt, akik napi munkájuk mellett végzik a technikumot. Számukra az érettség is mellőzhető, ha szakmunkás-bizonyítvánnyal rendelkeznek és mértani, fizikai, műszaki rajzi ismeretük eléri a középszintű iskolák színvonalát. Ezeknek az ismereteknek a megszerzését, vagy felelevenítését jól szolgálja majd az előkészítő tanfolyam.

Az óráknak vége, a tanulókkal együtt hagyom el az iskolát. Öregek a falak, régi az iskola, de mégis mindig fiatal.

Várai Emil

Édentől keletre

(AMERIKAI FILM)

Ella Kazan, kétszeres Oscar-díjas rendező Steinbeck nagyíró regényét vitte filmre, a fiatalon tragikus autószerencsétlenség áldozatául esett legnépszerűbb amerikai férfi sztrár, James Dean főszereplésével. Kazan, Amerika egyik legnagyobb haladó művésze, Paul Osborn forgatókönyve alapján alkotta meg fi-mjét — tíz évvel ezelőtt. A

forgatókönyv, bár szükségszerűen sokat tömörített a nagyszabású regényből, mégis megőrizte Steinbeck realista szellemét, humanizmusát, izgalmas, érdekes cselekményfűzését. Kazan filmje erőteljes, lebilincselő alkotás, noha helyenként kissé lelassul, vonatott, mégis feszült légkört, remekül megformált alakokat teremt, környezetet, mesterei rendezői tudásra, tehetségre vall.

Egy amerikai család több nemzedéken átfutó története elevenedik meg a filmen, s az ikerfiúk összeütközésével Kain és Abel bibliai legendájának modern, amerikai változatát láthatjuk. Steinbeck jellemábrázoló erejét Kazan rendezése, színészveto tehetése csak kiemeli: a szenvedélyben izzó anya alakjában, s a fiúnak érzelmetől, indulatoktól fűtött, bonyolult megformálásában, James Dean kitűnő alakításában.

Kazan eddig húsz filmjéből az Édentől keletre az első, amelyet hazánkban bemutatnak. Méltó ismerkedés a film megtekintése egy nagy művésszel.

vár-1

Nem írott malaszt...

pedig egyesek (elég sokan vannak ilyenek) annak tekintik a Munka Törvénykönyve bizonyos rendelkezéseit. Magukat törvényen felülnek képzelik és szándékosan nem hajtják végre a dolgozók, esetleg a hátramaradtjaik érdekében álló rendelkezéseket.

A Munka Törvénykönyve 123/A. §-a szerint a vállalat köteles megtéríteni dolgozójának azt a kárát, amely a dolgozó életének, egészségének, vagy testi épségének a munkaviszonya keretében történt megsértésével kapcsolatban keletkezett.

A 2/1964. (IV. 3.) M. M. sz. rendelet meg aziránt rendelkezik, hogy a dolgozónak, esetleg a hozzátartozóknak milyen kárát kell megtéríteni. Felsorolja a rendelet a kártérítést csökkentő tényezőket is.

A törvénynek megfelelő intézkedésként szabályszerű kártérítési eljárást kell lefolytatni. Ehhez pedig a rendelet kötelezően előírja az érdekelte felhívását kárigénye bejelentésére. Az üzemi balesetek túlnyomó részében ez a felhívás elmarad és a sérelmeket szenvedett szóban vagy írásban arról értesítik, hogy a baleset az ő hibájából keletkezett, kártérítést nem kaphat. A balesetes, tudomásul veszi ezt és mivel nem tudja, hogy a végző szót a bíróság hivatott kimondani, igazsa érdekében nem tesz további lépéseket.

Az ilyen ügyintézés, felháborítós törvénysértő, szándékos szembeszegülés államunk törvényeivel. Szándékos megkárosítása az érdekelte dolgozóknak és az Mt. 153. és 153/A §-ai szerint büntetendő cselekmény.

A helyes eljárásban a balesetet szenvedett dolgozót (halála esetén jogosult hozzátartozóját) írásban kell felszólítani kárigénye bejelentésére. A bejelentés alapján határozatban kell az igénylővel közölni, hogy káre kártérítést vagy nem. Ha igen, mennyit és minden esetben, részletesen indokolni kell az igazgató döntését. Minden határozatban arról is tájékoztatni kell az érdekelte, hogy milyen határidővel, melyik munkaügyi döntőbizottságnál tehet panaszt.

Ezt az eljárást az 1961. április óta bevezetkezett és bíróság által jogerősen el nem bírált esetekben le kellett volna folytatni. Ezzel szemben még a legfrissebb baleseteknél sem intézik szabályszerűen. A biztonsági megbízott egy-maga eldönti, hogy a kérekpárjáról leeső kézbesítő, mert a bicikli kereke előzés közben keréknyomba akadt, vigyázatlan volt, a kárát maga tartozik viselni.

Ez nem egészen így van!

A vállalat csak szigorú feltételek mellett mentesül a kártérítés alól. De ezt az előadó egyedül nem döntheti el. Ennek megállapításához a fenti eljárás szükséges.

A szakszervezeti bizottságoknak kell ügvelniük arra, hogy a dolgozók a kifogásolt sommas ügyintézés miatt ne károsodjanak és a törvény érvényesülését — ha erre a jövőben szükség lesz — az ügyészség segítségével is biztosítsák.

Végző esetben a magunk részéről is gondoskodni fogunk arról, hogy a visszaélők kellő tandíj megfizetésével megtanulják a törvények tiszteletét.

J. L.

Levelezőnk levele

AZ AUTÓPOSTÁS

A tapasztalat igazolta a posta elképzelését, a Balaton-környéki autóposta bevalótta a hozzá fűzött reményt. Az üdülőtáborok (campingek) postai küldeményeinek kézbesítésére és hírlapok árusítására rendszeresített autóposta a kezdeti zökkenők után kivívta a zömmel külföldiekkel összetevődő közönség elismerését. Nyugodtan mondhatom ezt személyes tapasztalataim alapján. Maga a munka nem könnyű, mert gépkocsit vezetni, értékeléseket, hírlapokat árusítani és postaküldeményeket kezelni egy személyben elég nehéz. Németül, szlovákul, lengyelül és franciául kellett válaszolnom a kérdésekre. Egy moszkvai újságírónak például lediktáltam a teljes légi posta-díj-szabást. A külföldiek körében az újságok iránt volt nagy a kereslet. Ez egyben a jövőre szóló tanulság is, mivel az idei újságellátás nem volt mentes a zökkenőktől. Előfordult, hogy három- vagy több napos újságot tudtam csak adni. Érthető, hogy ezért egyetlen külföldi sem rajongott, jóllehet megvették. Az autóposta érdekes színtelje volt a Balaton-környéki campingek világának. Számítalan külföldi vendég örködtette meg kocsmát és vitte el filmtekercsén annak képét.

A hírlapokra visszatérve, összeállítottam egy statisztikát, amely a teljesség igénye nélkül magába foglalja a legfontosabb külföldi hírlapokat.

Virtusból baleset

A PÉKÚ-nál történt. Egyszerű, tanulságos eset, amely azt bizonyítja, hogy a munka és a tréfa még virtusból sem kapcsolható egybe. (A nevek költöztek, az eset való...)

Mérés Sándor az egyik építkezésen műkötet munkált meg. Játékos Béla — nevéhez híven — ingerkedett vele. Mutatóujját a szapora csapásoltól rezgő köre helyezte, majd elkapta, s közben csúfolódott: — „Nem mer ide ütni, Sanyi bácsi!” Először nem mert, később sem mert, mégis oda ütött. Ugyanis az eddig játszadozó ember elnézett valahova. Az öreg meglökdötte a 3 kg-os kalapácsot — gondolta, amaz elrántja az ujját, mint eddig. Nem tudni, melyikük lepódott meg jobban, amikor a tréfa túl jól sikerült. A meglepetések az eset után folytatódtak. A meglepett hancurozók fegyelmi büntetést kaptak és rájöttek, hogy ennek már fele sem tréfa. A munkahely még virtusból sem válhat játékszírré.

M. Szabó István
PÉKÚ munkavédelmi előadó

Igy pl. 100 db Rudé Pravót, 50 db Pravdát, 20 Neues Deutschlandot, és 15 Tribuna Ludut adtam el naponta. Fel-tételezem, ha ezek az újságok frissek lettek volna, az eladott példányszám is jóval magasabb lenne. Ezt nem is annyira anyagi érdekek, mint in-

kább az igények jobb kielégítése indokolja. Az autóposta-sok nevében kérem tehát, hogy a jövő nyárra lehetőleg több és főként frissebb külföldi hírlapot biztosítsanak számunkra.

Mátravölgyi Antal
Posta Központi Járőrtelep

Harminc év után...

A Szeged 2. postahivatalban ismét elbúcsúzott egy idős szaktársunk. Schmidt Ferenc főpénztárost meglepő hangulatú ünnepség keretében búcsúztatta a postahivatal kollektívája. A nyugdíjba vonuló főpénztáros érdemeit a hivatalvezető és az szb-titkár méltatta és ezt követően átnyújtották neki a Szegedi Posta-igazgatóság által adományozott oklevelet, valamint az szb ajándékát.

Az ünnepségen megjelent dolgozók szerencsétlenségükkel halmoztak el a meghatott főpénztárost és hosszú, nyugalmas öregkort kívántak Schmidt Ferencnek.

Kovács Mihály
Szeged, 2. posta

ÚJ ÜZEMORVOSI RENDELŐ

Örömtől sugárzó levelet kaptunk Debrecenből. A szakszervezet Hajdú-Bihar megyei bizottsága nevében Dobai Ferenc írja: a postaigazgatóságon október 15-én megkezdte működését az üzemorvosi rendelő. A levél köszönetet mond pártunk és kormányunk gondoskodásáért. Külön kiemeli dr. Tarczali Dezőt, a II. kerületi Tanács egészségügyi osztálya vezetőjének közreműködését.

Levél Lipcséből

Ebben az évben ünnepelte a Lipcsei Város 800. évfordulóját. És az ősrégi vásárvárosban valóban a világ valamennyi iparága képviseltette magát. Eljöttek ide a nyugati és keleti nemzetek kereskedői, hogy bemutassák új termékeik színe-javát és üzleteket, békés árucseret forgalmi egyezményeket kössenek egymással.

Természetesen a postának hatalmas szerepe volt ebben a nyüzsgésben, forgatagban. A Pressezentrum-ban találkoztam először a német postával. Az újságírók részére külön telex-szobát rendeztek be és szinte pillanatok alatt összeköttetést tudtak teremteni nemcsak különböző országokkal, de világrészekkel is.

Az újságírók dolgozószobáiban három telefon állt az asztalon. Az egyik a vásári kiállításokat kapcsolta. A másik a Német Demokratikus

Köztársaság városait, tpárti központjait kötötte össze a Pressezentrummal, a harmadik pedig a nemzetközi vonalakkal volt összekapcsolva. A lipcsei posta gyorsaságára jellemző, hogy a nagy forgalom ellenére tíz perc alatt kapcsoláltak Budapestet.

Mivel a Lipcsei Város nem külön elkerített vásárvárosban bonyolódik le, mint Budapest, hanem a város középületeiben, illetve vásárházai-ban kapott helyet, érthető, hogy a postának könnyebb dolga volt. Már azért is, mivel Lipcsében évente kétszer van, tavasszal és ősszel vásár, tehát érdemesebb ezeket az összeköttetéseket, vonalakat állandóra kiépíteni, tehát a vásár után nem szerelik le. A városnak azon a részén, ahol a vásár van, sokkal több a nyilvános távbeszélő állomás is. Akad közöttük régi, elavult is, de többségük új korszerű. R. Gy.

A munkaügyi döntőbizottságok gyakorlatából

P. J. ruhatartozási ügyében hozott a munkaügyi döntőbizottság határozatot. A fennálló rendelkezések szerint ugyanis a postai munkaviszonyból kiváló dolgozók a részükre kiadott ruházat árkülönbszetének a még hátralevő viselési időre eső részét megtéríteni tartoznak. De nem nyálkól nélkül. P. J. postai munkaviszonya áthelyezéssel szűnt meg. Ebben az esetben a ruházatot nem tartozik átvenni, és így a még hátralevő kihordási időre eső árkülönbszetet sem köteles megfizetni. Az igazgatóság pedig ilyen tartozással terhelte meg a dolgozót.

Cs. I. ügyében a területi munkaügyi döntőbizottságoknak kellett igazságot szolgáltatnia a bürokráciával szemben. Cs. I. egyedül kezelő hivatalvezető és két évre visszamenőleg 39 Kw/ó áramtúllépés díjával terhelte meg.

Az energia-túlfogyasztás abból keletkezett, hogy a köz-ségben semmiféle közértesítési

lehetőség nincs. A dolgozó kénytelen volt ebédjét naponta villanymelegítőn főlmelegíteni. Az igazgatóság erre a célra adott volna normamódosítást, ha kéri a dolgozó, de nem kérte, a havi 7 Ft-os túllépés 2 éves összegével megterhelte. Azt nem vette az igazgatóság tekintetbe, hogy az üzemi étkezési hozzájárulás megfizetése esetén 2 év alatt 1500 Ft-ot kellett volna térítenie a 169 Ft-os túllépéssel szemben.

A munkaügyi döntőbizottság nem találta a dolgozó panaszát alaposnak, határozatában helyesnek ismerte el a bürokrácia kirívó intézkedését. A Fővárosi Területi Munkaügyi Döntőbizottság postai tanácsának kellett az ügyben rendet teremtenie.

Helyes határozatot hozott a munkaügyi döntőbizottság a K. M. részéről munkakönyvi bejegyzés miatt indított vitában. Helyesen rendelte el a munkakönyvi bejegyzésnek: „Felmondás a dolgozó részé-

ről” helyett, „munkaviszony megszűnt” bejegyzését.

Csupán az indoklás szorult némi módosításra. Az eredeti bejegyzés az indoklás megállapításával szemben ugyanis formailag sem indokolható. A jelen esetben az történt, hogy a dolgozóval határozott tartamú munkaszerződést kötöttek, a lejárat előtt azonban a dolgozót arról értesítették, hogy újabb munkaszerződést nem kívánnak vele kötni, s ha el tud helyezkedni, munkaviszonya megszüntetéséhez lejarat előtt is hozzájárulnak.

A dolgozóknak sikerült is időközben elhelyezkednie, és így a postai munkaviszonya a munkáltatói hozzájárulással módosított határidejű határozott tartamú munkaviszonyként szűnt meg. Ilyen esetben pedig a helyes munkakönyvi bejegyzés: „Munkaviszony megszűnt”. A határozat lényegi indoklása ennek megfelelően helyes volt.

J. L.

SZÖVEG NÉLKÜL

Igénylik a szocialista országok szolidaritását

A CGIL Postás Szakszervezet XVI. Kongresszusáról

A CGIL-hez tartozó olasz postászsakszervezet szeptember 27–30-ig tartotta meg XVI. kongresszusát, Riminiben.

Mint már hírül adtuk, a magyar postásokat dr. Zsuffa Szabolcs elvtárs, szakszervezetünk megbízott főtákará képviselte ezen a kongresszuson. Dr. Zsuffa Szabolcsot felkértük, nyilatkozzon a Postás Dolgozók a kongresszuson és az Olaszországban tapasztaltakról.

Zsuffa elvtárs bevezetőként elmondotta, hogy Olaszországban a postás dolgozók három szakszervezethez tartoznak. A legnagyobb szakszervezet a CGIL-hez tartozó kommunista és szocialista irányítású szakszervezet, amely mintegy huszonezer postás dolgozót tömörít magába. Csaknem ennyi a tagja a Keresztény Demokrata Párt irányítása alatt álló szakszervezetnek is. A legkisebb és leggyengébb szakszervezeti tömörülés a szociáldemokratáké.

A kongresszusi beszámolójelentés igen sokrétű volt. Értékelte az elmúlt időszakot és megjelölte a megoldásra váró feladatokat. Akad bőven tennivalójuk az olasz szakszervezeteknek, hiszen rendkívül sok irányú politikát kell folytatniuk. A legfontosabb cél: egy-egy feladatra akciószerűen szervezni, s annak alapján harcolni a kitűzött célért. Ilyenkor még a szervezeten dolgozók egy része is csatásorba áll. A szocialista párt a kormányban is részt vesz. E pozícióból minden eszközzel mérsékelik a különböző szakszervezeti követeléseket, türelemre intik a dolgozókat. De ez a tervem is véges.

Köztudomású, hogy Olaszországban évekkel ezelőtt bizonyos arányú konjunktúra vette kezdetét. Jelenleg azonban a megtorpanás a jellemző. Ez a nemzeti jövedelem csökkenésében, sőt inflációs tünetekben is meg nyilvánul. A lakáshelyzet például igen nyomasztó, főleg a városokban. A lakbéréket állandóan emelik. Elharapódzott a telekspekuláció. Ebben a szituációban a kormány a munkásoktól és alkalmazottaktól további kemény áldozatot kíván, s csak ezek után ígéri az újabb „fellendülést”. A CGIL harcosan szembefordult ezzel a politikával és gazdasági ellentétet dolgozott ki a munkások és alkalmazottak jobblléte érdekében. A szakszervezeti mozgalom az akciószerű megsejteszével az elmúlt években egyes szakmákban

még 15–20 százalékos béremelést is kiharcolt. E harc során a munkafeltételek is javultak. A munkásoktól e közben egyre több pozíciót szerez meg például a közlekedési tanácsokban, a társadalmi szervezetekben, stb.

A kongresszusi beszámoló a demokratikus jogok bővítésével, a jelenlegi közalkalmazotti bérförme megváltoztatásával, (a postai sajátosságok figyelembevételével), bér-emelési követelésekkel, a szakszervezeti munka eszmei és gyakorlati problémáival, a hadi kiadások csökkentésével, a szakszervezeti egységgel, s végül a békés egymás mellett élés kérdéseivel foglalkozott.

A bírálat és az önbírálat jellemezte a kongresszust. Nem tartották megfélelőnek a postás dolgozók informálását. Szorgalmazták a jobb tájékoztatást, a szakszervezeti oktatás kiterjesztését. Követelték a szakszervezet szabadságának biztosítását.

Egyik fő követelés volt a fizetéseknek munka szerinti megállapítása. Az olasz postánál az általános gyakorlat szerint a hivatalvezető jogköre a személyi bér megállapításoknál túlzottan széles, ami a dolgozókra rendkívül előnytelen. Sürgették a szabad idő jó kihasználásának lehetővé tételét. Több és jobb szórakozási, sportolási, üdülési lehetőséget követeltek az olasz postás dolgozók részére. Sürgették az életo egységügyi és társadalombiztosítási problémák mielőbbi megoldását is.

Felhasználásomban tolmácsoltam a magyar postás dolgozók üdvözlését és jókívánságait a kongresszusnak és az olasz postás dolgozóknak. A szocialista országok részéről csak a Magyar Postások Szakszervezete képviseltette magát a kongresszuson. Talán ezért is fogadták felszólalásomat nagy tisztséssel, tapssal. Biztosítottak arról, hogy eredményeink őket is buzdítják a további harcra. Kifejezésre juttatták, hogy továbbra is igénylik a szocialista országok szakszervezeteinek szolidaritását, s mindent megtesznek a munkásoktól nemzeti közeli egységének erősítéséért.

Mély benyomást keltett az a tény, hogy a fasizmus ellen harcoló vértanúk tisztelete milyen általános és parancsoló Olaszországban. Az antifasiszta érzés ebben az országban élő politikai erő. Ennek szellemében létrehozott egységfronton belül a munkásoktól, a parasztság

és a haladó értelmiség nagy része közös platformon van.

Többször találkoztam az olasz szakszervezeti vezetőkkel, s a közelmúltban nálunk járt Angelo Santochi-val, az Olasz Postás Szakszervezet titkárával is. Voltunk néhány postahivatalban, így Rómában levélírányító, Milánóban csomagírányító hivatalok tekintettünk meg, ahol igen jó gépesítést láttunk. Vidéken azonban elmaradtabb a postai szolgáltatás. A fiatalok elhelyezkedési nehézségeire jellemző, hogy két-három évig is kell várnia valakinek arra, hogy a postánál felveszék.

Végül még annyit, hogy Olaszországban igen nagyok az aránytalanságok az élet-színvonalat illetően, például

az északi és a dél-olaszországi részek között. Az utóbbi országokban igen alacsony az életmód. Olaszországban kétmillió munkanélküli tartanak nyilván, de sok millió olasz munkás kényszerül Svájcban, Franciaországban, Nyugat-Németországban és Ausztriában munkát vállalni. A tiltó rendelkezések ellenére évente még ma is százezerre tehető a kivándorlók száma. Tény, hogy az olasz postai dolgozók az ipari munkásokkal és alkalmazottakkal együtt áldozatos harcot vívnak felemelkedésükért. Sok vonatkozásban nem is eredménytelenül — fejezte be kérdéseinkre adott választ dr. Zsuffa Szabolcs mb. főtákar.

B. Gy.

ELNÖKSÉGI ÜLÉSÜNK

Szakszervezetünk elnöksége szeptember 29-én tartotta esedékes ülését, amelyen elsősorban a szakszervezetünk 1964. november 1-től 1965. szeptember 30-ig elvégzett munkájáról szóló jelentéstervezetet vitatták meg. Majd az elnökség 1964. március 26-i határozata alapján „A nődolgók helyzete a postán” című jelentés került napirendre.

Sor került annak a jelentésnek a megtárgyalására is, amely a munkaviszonyt érintő egyes kérdések szabályozásáról szóló 1964. évi 29. törvényerejű rendelet végrehajtásának tapasztalatait tartalmazta a Győr-Sopron, valamint Hajdú-Bihar megyei bizottságunknál és a Budapesti Bizottság területén. A kiegészítő jelentést a közgazdasági osztály készítette.

Végül napirenden volt még az elnökség 1964. augusztus 27-i ülése határozata alapján a szakszervezeti taggyűlések színvonaláról szóló tájékoztató jelentés. Az elnökség a jelentéseket néhány kiegészítéssel elfogadta.

A világ legnagyobb energiával sugárzó állomása jelenleg a montecarlói rádió. Hosszú hullámú adását két, egyenként 600 kilowatt kapacitású adóról sugározza: az antennákat három 320 méter magas oszlop tartja, magasabbak, mint az Eiffel-torony.

Bojkottálnak Angliában egy bélyeget. Az angol posta olyan emlékbélyeget bocsátott ki az angliai légitársaság 25. évfordulójára, amelyen az előtérben egy náci bombázó oldalán jókora horogkereszt látható, s mellette a királynő arcképe meglehetősen háttérbe szorult.

Telefontájékoztató szolgálatot vezetett be a francia orvostovábbképző intézet. Az orvostudomány legfontosabb híreiből naponta bulétinteket állítanak össze. Az érdeklődő orvosok az intézet felhívása után 4 percig hallgathatják a tájékoztatót.

Franz Jonas, az Osztrák Köztársaság elnöke, jubiláris bélyeg kiadását indítványozta az Osztrák Városok Szövetségének megalakulásának 50. évfordulójára. A bélyeget október elején bocsátják ki.

A belgrádi egyetem orvos-tudományi fakultása felkért egy svájci gyárat, hogy szerelje fel Belgrádban az EIDOPHOR elnevezésű színes televízióberendezését. Az első közvetítésnél jugoszláv orvosok mutattak be különleges műtéteket és aktuális orvosi kérdésekről tartottak előadást. Szabó László

CIKKÜNK NYOMÁN:

A téli felkészülésről

Kérelem a MÁV-hoz

A villamos targoncák

javitása körüli

visszásságokról

Lapunk szeptemberi számában „Időben készülünk fel a télre!” címmel felhívtuk a szakszervezők és a szakszervezeti szervek figyelmét a postás dolgozókról való gondoskodásra, a postai munka és szolgáltatások zavartalanosságának biztosítására.

A Baja 1. hivatalt Eisel Béla főfelügyelő és Makai László szakszervezeti titkár társaságában tekintettük meg. A téli szükséges 1000 q tüzelőnek a felét már a pincében találtuk. A közelmúltban kapott két motorkerékpárhoz már a motoros-ruhák is megérkeztek, csupán a két kerékpáros kézbesítő panaszkodott: ők nem kapnak kesztyűt, nekik nem jár!

A hivatal meglehetősen régi épületének északi oldalán viszont feltétlenül szükséges lenne az ablakok légelzáróinak felszerelése. Erre azonban — mint mondták — nincs pénz.

A bajai pályaudvaron szolgálatot teljesítő szaktársak arra kérték, hogy kérésüket tolmácsoljuk a MÁV-nak. Kérlik: gondoskodjanak időben a pályaudvarokon a vágányok közötti hó eltakarításáról, Talaly nem ez történt és így a munka sokszor lehetetlenné vált.

A villamostargoncák is gondot okoznak. Meghibásodásuk még a szabadságolási tervet is felborítja, mert a kézi targoncákhoz több ember szükséges. Javaslatuk: a főjavításra vitt villamostargoncák helyett adjanak csere targoncákat!

Ez ügyben felkerestük a Posta Központi Járműtelepet.

Garamszegi Béla vezetőfőfelügyelő elmondotta, hogy a vezérigazgatóság már korábban három csere targoncát biztosított. A debreceni és miskolci igazgatóság külön csere targoncát kapott. Ez más igazgatóságoknak is rendelkezésére áll, csupán igényelniük kell. Az év elejétől a villamostargoncák javítását minisztériumi utasításra átprofilirozták a MÁV Északi Járműjavító Üzemi Vállalathoz. Ezeket megelőzően a Posta Központi Járműtelep II. üzeme javította.

A targoncák főjavítása a postánál 20–25 ezer forintba kerül, akkumulátorokkal együtt. A MÁV-nál ugyanezért — akkumulátorok nélkül — 30–40 ezer forintot számláznak! Mig a Központi Járműtelepen tavaly — a határidőket pontosan betartva — 30 villamostargoncát javítottak meg, addig a MÁV-nak ebben az évben — ha tudná! — 25 targonca főjavítását kellene elvégeznie. De nem tudja. Nincs rá kapacitás, és úgy hírlik, még a hozzáértéssel is baj van. Az idei főjavításra beütemezett 23 targoncából hetet a Központi Járműtelep javított meg, terven felül, mivel a MÁV a munkákat nem tudta elvégezni.

A jövő sem biztat gyors javulással. Ezért a Járműjavító hététagú „Kossuth Lajos” brigádja elhatározta — mint azt Nagy János csoportvezető, a brigád vezetője elmondotta —, hogy november 7-e tiszteletére októberben újabb két targoncát újítanak fel a MÁV helyett. E terven felüli munkához csak használt anyagokat vesznek igénybe.

A profilváltoztatás nem volt szerencsés. Erre már mindenki rájött, csupán annak elrendelői nem, pedig a hibás intézkedéseket korrigálni is lehet, sőt, kell is!

BORODI TIBOR

KINDZIERSZKY EMIL

KALAND A POSTAMÚZEUMBAN

(5)

FANTASZTIKUS KISREGÉNY

Gigától kapott karórám háromnegyed nyolcat mutatott. Furcsa kis jószág volt ez az óra. Felhúzója nem volt, minden percben — az utcai villanyórához hasonlóan — ugrott egyet a mutatója.

— Hogy működik ez az óra? — kérdeztem Gigától.

— A posta pontos idő szolgálata működött. Egyik rádióállomásunk minden percben kisérgázoz egy vezérőjelet. Az órában levő kis rádió veszi ezt a jelet és a mutatót a következő percbeszámlára állítja.

— Hoztam neked más ennél érdekesebb dolgot — mondta Giga, és a zsebéből egy lapos cigarettatárca nagyságú készüléket vett elő.

— Ez egy magánhasználatú televíziós adó és vevő. Körülbelül 100 kilométeres körzetben 50 hasonló zsebtélevízió tulajdonosát tudom felhívni vele. Mindenkinek megvan a hívőjele, amit a készülék hátoldalán lehet beállítani. Figyelj ide, felhívom a barátnőmet.

Giga bekapcsolta a készüléket, megadta a hívőjelet, de a kivilágosodott képernyőn csak zibráló vonalak futottak keresztül.

— Ez a foglaltsági jel — mondta Giga —, de ha a hívó akarja, harmadikként én is be-léphetek a vonalra.

Valóban, rövid idő múlva a foglaltsági jel helyett két női arc jelent meg a képernyőn, s bár a kép kicsi volt, mégis annyira éles, hogy megszámlálhattam a szempilláikat és a szempilókat. A képhez bejött a hang is, és most már Giga is bekapcsolódott a beszélgetésbe. A körülöttünk ülők ránk sem hederítettek, nekik megszokott dolog volt ez. Ebben a kicsi dobozba építették a felvevő kamerát, egy előregy nagy teljesítményű adót, a vevőt, a képernyőt és még a hívóberendezést is. Beféjezve a beszélgetést, Giga megmutatta a készülék kezelését és egy táblázatot is adott hozzá, amely a felhívható 50 állomás hívőjelet tartalmazta.

— Bevallom — folytatta Binci — az előadásból nem sokat értettem. Integrált áramkörökről, az atomokban és a kristályárcsok-ban lejátszódo jelenségekről, a programozás-ról magyaráztak. Nem értettem.

Véget ért az előadás. Megbeszéltem Gigával, hogy egy kicsit körülnézek a városban.

Amióta ide kerültem, most léptem először az utcára. A Moszkva tér felé sétáltam a Krisztina körúton. Onnan visszakanyarodtam a Vörösmarty és lementem a szakszán a állomá-sba. Csak körül akartam nézni, de mert lát-tam, hogy jegyváltás nélkül mindenki föl-szállhat és jegyárú a kocsiban sem volt, talá-lomra magam is beültem az egyik szerezvény-be. A végállomáson szálltam ki mintegy 20 perces utazás után. Teljesen ismeretlen új vá-rosrészbe kerültem. Valahol a pesti oldalon lehettem, egészen a város szélén. Az ország-úton, ahol már nem volt beépített terület, a városból kifelé haladó autók és autóbuszok menet közben felhúzták a kerekeiket, mint a repülőgépek indulás után, és az út felett le-begue haladtak tovább. Később megtudtam, hogy a kocsikat elektromágnesek tartják le-begue a szupravezetőből készült úttest felett, s az útburkolatba beágyazott nagyfrekvenciás adótekercek szolgáltatják az energiát a ko-csik elektromos meghajtásához. Megfigyeltem, hogy az útnak ezen a szakaszán az autókat automatikus vezérlőberendezés irányította. A legtöbb vezető bent a kocsiban a televíziót nézte vagy olvasott menet közben.

Az egyik autóbuszjáraton ezt a feliratot ol-vastam: Postai repülőtér és rakétaállomás. Felültem az autóbuszra. Jegyet itt sem kellett váltani, a városi közlekedés mindenütt díj-mentes. Éreztem, hogy a koci kerekeken in-dult el, majd a repülőkhöz hasonlóan behúza és áttért a lebegő haladásra. Legalább 120 kilométeres sebességgel száguldtunk. A koci bámolatos biztonsággal suhint az út fölött. Szükség szerint lassított, gyorsított, járműve-ket előzött a vezető legcsekélyebb beavatko-zása nélkül. Fel óra múlva célba érkeztünk.

húzták, és a rakéta dübörögve, lángot és füstöt okádva egyre gyorsabban száguldott az ég felé.

Idegenek a repülőtérre nem mehettek, pedig szerettem volna megtudni, hogy hova eregeti a posta rakétáit. Még egy kicsit nézelődtem, aztán autóbuszra vissza akartam menni a városba. Eszembe jutott a zsebtélevízió. Bekapcsoltam a készüléket, leadtam Giga hívőjelet és kimondhatatlan volt az örömem, amikor a képernyőn megjelent Giga kedvesen mosolygó arca.

A postai repülőtérre vagyok, éppen most indult el az egyik rakéta.

— Ugye szeretnél erről többet tudni, várj majd mindjárt segíték rajtad. (Folytatjuk.)

Didergő újságárusok

Illusztráció: Bakallár József

A pályaudvarról hőmpolygó tömeg szinte sodor magával, amint leszállók a Miskolcra érkező esti vonatról. Künn egy újságárus után nézek, hogyha szerencsém van, egy Esti Hírlaphoz jussak. Nem sokat kell keresgélnem, mert egy takaros, műanyaggal fedett, üveg falú pavilon áll mindjárt a Keleti-pályaudvar sarkán.

— Egy esti lapot kérek — és átadok két forintot.

Az árus a lappal együtt a Visszajáró pénzt is nyújtja, s már indulok is. Egy pillantás a markomba nyomott pénzre, s látom, hogy 1,70 Ft, azaz egy forint, egy ötven-, és egy húszfilleres pénzdaráb. Visszalépek.

— Többet adott vissza — mondom —, s átadom az 50 fillérést.

Az asszony zavartan mond kőszönetet. Beszélgetünk. Talán az iménti eset tanulságaként az árus petróleumlámpát vesz elő, meggyújtja. A lámpa gyér fényénél megcsillan az ő hajja.

— Bizony, ilyen sötétben előfordul, hogy tévedek. Ezt a lámpát sem szeretem, mert tűzveszélyes is, bűdös is, meg gyengén is világít, de télen legalább a kezemet megmelegítem mellette. A bevétel is kevesebb, mert nincs világítás, és télen korábban kell bezárom, 7 órakor, pedig este sok vonat jön, s elkele az újság.

— Négy éve árulok itt, azóta se fűtés, se világítás. Télen faszénparázs mellett melegszen, de attól gyakran kapok fejfájást, hányingert. Látja, itt a Keleti előtt három ilyen pavilon van, azokban már mindegyikben van villany, csak ebben nincs. Kábelt kellene fektetni, de erre mindmáig nem került sor.

Ez az epizód adta az ösztönzést arra, hogy az újságok körül dolgozó névtelen munkások egy csoportjának, az újságárusoknak a helyzetéről tájékozódjam.

A posta helyes törekvése és az akadályok

Jelenleg Budapesten — mint arról Kass Ferenc, a Posta Hírlapterjesztő Üzem szb-titkára tájékoztatott — mintegy 460 újságárusító-hely van. Csökken az ún. szabad standok száma, ahol az újságárus csak egy összecsukható állványról árusít, és mind több a zárt, pavilonrendszerű árusítóhely. Különösen bevéltak a műanyag tetűjű, üveg falú, jól világított és fűtőberendezéssel felszerelt újszege-di pavilonok. A cél: ahol csak lehet, ilyen pavilonokban helyezzük el az árusokat. Így lehet kulturált feltételeket teremteni a dolgozó számára, védeni őt és az árut az időjárástól.

Sajnos, még nagyon sok a gond ezen a területen. A legnagyobb probléma, hogy mintegy 50 helyen még nincs villanyvilágítás. Olyan helyeken sincs, mint a Népköztársaság útja és a Hősök tere sarka, a Keleti érkező oldala, a Tanács körút és a Rákóczi út sarka, a Váci út és a Dagály utca sarka. Pedig ezeken a helyeken szép, korszerű pavilonok állnak, amelyekben vil-

lany és fűtőberendezés van, de áram híján nem működnek. Az ok: az Elektromos Művek csak kábelfektetéssel vezet be a villanyt, és azt csak két éves határidőre vállalja.

A pavilonokban való árusítás kiterjesztésének olyan akadályai is vannak, hogy városrendezési vagy közlekedésrendészeti okokra hivatkozva nem adnak engedélyt az illetékesek pavilon felállítására. Például a főváros szívében, a November 7. téren három helyen állványokról árusítanak. Nem hisszük, hogy ezeken a helyeken a korszerű pavilonok jobban rontanak a városképet és akadályozzák a járművezetők kilátását, mint a mostani nyitott állványok.

Sok-e az 1000 watt?

A modern újszege-di pavilonokban 1000 wattos teljesítményű fűtőberendezés van. A tervezők nyilván tudták, hogy a szabadba kitett, üveg falú építményekben, amelyek ablakait állandóan nyitva kell tartani, ez az ezer watt biztosíthatja a kielégítő hőmérsékletet.

Most mégis akadnak, akik arra hivatkoznak, hogy 2,4 négyzetméter alapterületet

A PANASZKODÓ EMBER

T. I. panaszkodni jött. Kért, hogy a neve nélkül csupán a tényeket írjam le. Arcán a reménytelenség, segítséget várt, kért, mert úgy érezte, „törvényen kívüli” emberrel lett, aki vel mindenkinek mindent szabad, aki már nem is ember az emberek között... „Más mércével mérnek — mondta — többet követelnek tőlem, mint másoktól.”

Ha kint, elutasítják. Azt mondják, rosszul dolgozik. Fájdalmas ítélet ez, amitől szabadulni szeretne. Évtizedes a szakmai múltja, s a béré szerinte mégis alacsony. Méltánytalannak érzi mindezt, mert ő másként ítéli meg önmagát. Megnyugodva, reménytel ment el. Hitte, hogy segítségünkkel megleti igazát.

Sok emberrel beszéltem róla, s amit hallottam, lehagolt. Apróbb és nagyobb botlások sorát tárták elém. Elhibázott, felületes munkáról, kirívó, csúnya esetekről beszéltek, melyekkel a panaszos többet ártott a postának, mint használt. Goromba, megengedhetetlen magatartásáról szinte mindenki külön szolt. A felekkel szemben tanúsított viselkedéséről és arról, hogy egyre többen kérik: „Ne küldjék hozzánk!”

Elmondták, hogy nemegyszer a munkatársai dolgoztak helyette, miatta, mert rosszul csinált meg valamit, pedig azok között nem egynek kevesebb a béré, mint az övé. Amikor kér, ezt tájékoztatják. Ilyenkor a szakmai múltjáról, a képességeiről beszél. Szavak ezek, amelyeknek nem ad reális alapot a munkája. Nehéz valakiről ítéletet mondani, hiszen minden ember a munkája minősíti. De vajon beszéltek-e ezzel az emberrel? Tettek-e érte valamit, vagy csak minősítették, bélyeget nyomtak rá. Ismét beszéltem vele arról, amit mások mondtak róla, a munkájáról. Ingerült lett. „Nem igaz — mondta felháborodva —, tudtam, hogy ez lesz a vége!” Újabb nevekre hivatkozott. Felhívtam őket telefonon, ott előtte. Nem mondtak jobbat, hízelgőbbet. Már kész volt a véleményével: „Ez sem igaz! Artani akarnak nekem” — mondta sértetten, holott néhány perce még ezekben az emberekben volt minden bizalma. Elmentem vele a munkahelyére, egyik postai üzembe. Leültünk egy asztalhoz azokkal, akiket vádolt.

A párttitkár így sommáztott:

meg nem haladó helyiségben 500 wattra kell csökkenteni a fűtőtest teljesítményét.

Lehet, hogy az áramfogyasztásban némi megtakarítás érhető el ily módon, azonban kár volna egy ilyen kétségértektől megtakarításért elrontani a már meglevő jó berendezéseket.

A szakszervezet munkavédelmi érdekből szorgalmazza a pavilonok fűtésének biztonságos megoldását. Úgy gondoljuk, helyes lenne, ha, akiket illet, még egyszer megfontolnák, sok-e ez az ezer watt.

Egy begyújtás egy kalmopirin

A postától a szerkesztőségbe hazafelé bakitva felkerestem a Rákóczi út és a Tanács körút sarkán levő újságárust.

Rögtön feltűnt, hogy a mögöttem levő házról új légkabel vezet a pavilonhoz. No, lám csak, itt meg lehetett oldani légkábellel a villany bevezetését. Talán mást is járhat ez az út.

Beszélgetek Eszék Rozáliával, aki 11 éve újságárus. Később emlékezik a régi újságárusos fagyoskodásaira. Izületi gyulladásos beteg. Most boldog, hogy végre három év után a szép, új pavilonba bevezették a villanyt — igaz, még nem működik, mert az óra nincs felszerelve.

— Ha csak rá gondoltam, már fejfájást kapok — mondja. — Egy begyújtás — egy kalmopirin, így volt ez régen.

— Van itt fejlődés — mondja. — Jó ez az új pavilon, szép kárpatot is lehet csinálni. Remélem, hogy mire én nyugdíjba megyek, addig már nem lesz egy didergő, valkoskodó újságárus sem.

Eszék Rozáliának persze még jó néhány éve van hátra a nyugdíjig. Nyilván azért mondott ilyen határidőt, mert velünk együtt ő is tudja, hogy nem megy minden egy csapásra. De addig is, ahol már leküzdöttük a gondot, ott me rontsuk el a jót, s ahol pedig egy kissé több jóindulattal meg lehet oldani a dolgot, ott segítsünk, hogy kevesebb didergő újságárus legyen.

Szarvas Aladár

Műszaki könyvnapok

Október 16-tól november 6-ig tartanak a műszaki könyvnapok. E három hét alatt a kiadók felsorakoztatják teljes választékukat. A műszaki könyvnapokkal egy időben nyílt meg a Műszaki Könyvklub központi helyisége a Technika Házában, amelynek állandó kiállításán a hazai műszaki újdonságok mellett a legfrissebb szovjet, angol és német műszaki könyveket is megtalálhatják az érdeklődők.

A műszaki könyvnapok alkalmából szokatlanul sok újdonságot, érdekes, hasznos könyvet adnak ki, köztük két fontos sorozat is indul. A technológia és a Szakmunkás Zsebkönyvek sorozat bizonyára hamarosan megnyeri a szakmunkás olvasók tetszését. A Technológia sorozat egyes kötetit zsebben hordható formában adják ki mindig egy-egy sajátos ágazat technológiáját, egy-egy új eljárást ismertetnek, tehát speciális szakismeretet nyújtanak. A Szakmunkás Zsebkönyvek úgynevezett utánnézó könyvek célját szolgálják: egy-egy ágazat legfontosabb szakanyagát tömörítik, adatait összegezik.

A műszaki könyvnapok jelentőségét aligha kell bizonyítani. A technika, az ipar gyors fejlődése parancsolóan megköveteli a szakemberektől, a mérnököktől, a technikusoktól és a szakmunkásoktól, hogy lépést tartsanak, tájékozottak és felvértezettek legyenek. Ami tegnap jó volt, ma már túlhaladott lehet, szinte napról napra új eljárások, módszerek születnek. Az új megismerése, a tapasztalatok leszürése, általánosítása és bevezetése — ez minden igazán korszerűen gondolkodó és dolgozó szakember jellemzője. A szakmai tapasztalat, a gyakorlati tudás mellett mindinkább nélkülözhetetlen az elméleti ismeretek bővítése, elmélyítése — ezt pedig a műszaki irodalom állandó és rendszeres figyelemmel kísérése biztosíthatja. Korunk a bolygókat ostromolja, kitör a Föld zárt köréből, s megpróbál behatolni a világűrbe, s néhány évtizeddel ezelőtt még szinte elérhetetlennek vélt távolságaihoz. Az ember már kilépett a világűrbe és

holnap a Holdon is megveti lábát. S mindezt a tudomány, a technika, az ipar példátlan lendületű, néhány évtizedes fejlődése eredményezte. Együtt élni, segíteni ezt a fejlődést, szoros kapcsolatban van az élet színvonalával.

Több mint ezer művet adtak ki hazánkban az elmúlt években. E műszaki irodalom és munkája a tervezésben és kivitelezésben egyaránt olyan közös ügye. A forrás bő, bárki tartalékokat tárhat fel, am-

elyek meggyorsíthatják haladásunkat, felzárkózásunkat a modern termelés legmagasabb szintjére is. A tudás, a korszerű, gazdaságos termelés és munkája a tervezésben és kivitelezésben egyaránt olyan közös ügye. A forrás bő, bárki tartalékokat tárhat fel, am-

erithet belőle.

Aba Iván:

Hogyan működik?

(Táncsics Könyvkiadó)

Csaknem kétszáz oldalon, kellemes előadásban nyújt ismereteket, tájékoztatást Aba Iván könyve. A háztartási gépektől a magnetofonon, a sebességváltón és a filmvetítő gépen keresztül eljuthatunk a gázgyújtó, a golyóstoll, a lift vagy akár az olajkályha rejtelméhez. A szerző könnyed, mindig érthető módon vezeti el a hozzá nem értő olvasót egy-egy számára titokzatos szerkezet belsejébe, megmagyarázza működési elvét, kezelését. A frappáns belső illusztrációkat Balázs-Piri Balázs rajzolta sok ötlettel, harsány karikírozó készséggel segít a szerzőnek a témák megértésében.

A könyv élvezetesen ismerteti meg azokkal a gépekkel, amelyekkel naponta találkozunk az életben, a technika sok-sok hétköznapi csodájával. A könyv elolvasása után joggal érezhetjük, hogy ha kis-késve is, de nekivághatunk a politéknai pótvizsgának.

Magai András:

Hirközlés földrészek között

(Táncsics Könyvkiadó)

A földrészek közötti hírközlés hovatovább kényelmesen berendezett földi életünk megszokott kellékévé válik, érdeklődésünk pedig a csillagok felé fordul... Hírközlés bolygók és világok között. Ennek a kornak léptünk küszöbére, és ami kevés eddig történt, az szerepelt röviden a könyv lapjain — írja utószavában a szerző. A könyv címe első hallásra elriasztó: az ember azt hinné, valami száraz, száraz aligha megközelíthető szakkönyvet vesz kezébe. Am amint beleolvass, mindjárt látja, hogy egy színvonalas, tudományos, ismeretterjesztő mű kínálja témáját: hogy miként jutottunk el a Xerxész hajóhadának szálamiszi pusztulásáról szóló hírt továbbító perzsa harcostól, a kiáltó-lánctól az „aktív hírközlő mesterséges holdakig”.

A rendkívül élvezetesen megírt könyv végigvezet az ősi hírközlő eszközöktől, Hannibál „távíróvonalán”, Caesar „fénytávíróján”, a beszélődoboktól at az első interkontinentális távírókábellek történetén keresztül a máig, a Telstar és Relay első eredményéig.

Nagy Ernő:

A laser

(Műszaki Könyvkiadó)

Még a laikusok előtt sem ismeretlen ma már ez a fogalom: laser. Képes olyan felfedezést ismert századunk, amely röpke öt év alatt ilyen lázba hozta volna a szakembereket legőjait, mint az úgynevezett laser-elv. A laser híradás- és mérés-technikai, valamint technológiai alkalmazásai alig fél évtized alatt az érdeklődés homlokterébe kerültek. Nagy Ernő könyve kitűnő összefoglalást adja korunk egyik nagyszerű felfedezése történetének, ismerteti a laser működésének elméleti alapjait, sokrétű alkalmazási lehetőségeit, továbbá a híradástechnikában és gyártástechnikában betöltött szerepüket.

A nagyszerű felfedezés eddigi pályafutásának összefoglalása után következik a könyv legizgalmasabb fejezete, amely a laser jövőjét igyekszik megrajzolni. Mint írja: kerülni igyekszik mindazt, ami fantasztikumnak vagy lehetetlenségnek látszik a laser alkalmazásával is. Mégis: a jövőt fűrkésző fejezetben sok olyan lehetőséggel találkozunk a szakemberek és az érdeklődők táborában, amelyek már-már a fantasztikum, a lehetlenség határát súrolják.

A szerző, aki a laserfejlesztés mai helyzetét tárgyaló első magyar könyvet megírta és érdekes példaanyaggal, kitűnő illusztrációk sorozatával gazdagította, így fogalmazza meg a laser fejlődésével kapcsolatos helyzetét: „...a mai modern technikában nagyon nehéz megállapítani, hol végződik a »lehetőséges« tartomány, és hol kezdődik az, amit jogos »lehetetlennek« tartanak. A lasertechnika fejlesztésében aktív részt vállaló legtöbb szakembernek az a véleménye, hogy öt éven belül olyan új laseres készülékek és berendezések születnek, amelyekről — ha ma megmutatnák nekik — ő maguk sem tudnák megállapítani, hogy mire jók.”

Dr. Kovács Klára:

Korróziós alapfogalmak

(Műszaki Könyvkiadó)

A Korrózióvédelem-sorozatban belül kiadott kötet a védelmi eljárások összefüggését és elméleti alapjait igyekszik érthetővé tenni. Célja: áttekinthető, rendszerezett, tömör ismertetést és korszerű, tudományos magyarázatot nyújtani azokról a fogalmakról, amelyekkel a szakirodalom területén az olvasók találkozhatnak. A szerkesztők körültekintő, alapos munkája nyomán a kiadó olyan könyvet nyújt a szakembereknek, amely számukra ma már szinte nélkülözhetetlen. A kötet jól tagolt, könnyű áttekinthetést ad és fontos tájékoztatást biztosít a különféle problémák iránt érdeklődőknek.

Németh Tibor

V. I.

Tudósítások a postás dolgozók életéről, megyéinkből

Látogatás Zala megyében

Megújódott környezetben áll a megyei postahivatal patinás épülete, körötte látképet az élet: Zalaegerszeg, a megye „fővárosa” épül, szépül. Az új lakónegyed színes épületei felmagasodva állnak, a modern vonalak, modern méretek a város új arculatának megteremtését alapozzák. Itt áll a KPM-ház is. Nem nevezi másként senki ezt a 24 lakásos, impozáns épületet, amely a ma még sivár környezet ellenére is szemet gyönyörködtet. A lépcsőház végig üveggel készült, tetőig emelkedő bejáratán játékosan csillog az őszi napsugár, de... „jobbban csillog négy postás család szeme” — mondja Tóth József helyi ellenőr, a hivatal szb-titkára és jelenleg alap-szervi párttitkára. (!?)

„Négy lakást kapott a posta” — mondják. A háromtagú bizottságnak, nem volt könnyű a döntés. Lakást kapott végül is özv. Tarsoly Józsefnek, Takarító, Gal György hírlap expedíós, Jelenics Ferenc műszerész és Kurucz István kábelvezető.

Az új lakónegyedben már készül az új postahivatal. Ott lesz közvetlenül az ABC áruház mögött, ma még keveset látni belőle, de a falak már állnak, a hatalmas ablakok, a jól elolajozott fantázia már látni véli a feliratot is: Posta. Az új negyedben lakók már várják, de talán náluk is jobbban Kurucz Ferenc. Ő lesz az új 3-as számú postahivatal vezetője.

„1942 óta vagyok a postán, 1948–64-ig Zalalövőn voltam hivatalvezető, jelenleg táv-irás vagyok itt — elég ennyi rólam. A többi majd az új hivatalban — jó” J. Ős az is jó, amit Németh István, a megyei postahivatal vezetője mond, mintegy sommázásként.

...mert tudja, azt hiszem, az volt a baj, hogy Zala megye hol Sopron, hol Pécs alá tartozott, ezért volt mostoha gyerek, de most, hogy végleg Pécshez tartozik, talán lassan majd fejlődni fog.”

Halló, itt Cini egér!

Nézem a térképet, szemembe ölik egy név: Pölöske. Ejnye, de ismerős! Előbb a nőiárusra gondolok, de az feleske volt, aztán hirtelen eszembe jut Bessenyei Ferenc, a Dúvát, nyakában a hatalmas kossal, amint nyeli a töményszest és ugatja a szeretett lovat: Pölöske. Hát innen: — jó.

A gépkocsi megáll a pölöske postahivatal előtt, s ez bizony aligha emlékeztetne a hatalmas izomzatú, erőteljes, egészséges mére. Az épület rozzant, de az a sarka, amelyikben a postahivatal rakott fészket, még el-

hanyagoltabb, mint a többi. Belépek. A hivatal sivár képével éles elentben van a hivatalvezető, Galambosi Borbála mosolygó arca.

„Egyedül dolgozom itt, illetőleg van egy kétórás kiegészítő. 11 éve vagyok postás, azelőtt állandó helyettes voltam, de gondoltam, elég a vándoréletből, 3 éve már, hogy itt vagyok. Elavult már ez a postaépület, mindenképpen az. Tervezik is az újat. Aztán, mondják, vannak még rosszabb állapotban levők is. Majd sor kerül erre is, nem vagyok türelmetlen. Forgalom van itt. A pénz ugyan csak 600 ezer, viszont a távbeszélő forgalom annál erősebb. Néha az emberek becsapnak: azt hiszem, a telefon zörög, pedig csak az emberek hancuroznak. Sokat beszélnek. Azt hiszem, azért van, mert első ízben látogattak meg. A Benk szaktárs? Tudom, hogy ő a megyei titkár, de hát ő is inkább csak műszaki vonalon jött el hozzám, mint a távbeszélő üzem vezetője.”

Ezeket mondja, s közben mosolyog, a panaszzavakból nem érződik keserűség. Téteket sorol, egyszerűen az igazságot mondja, nem haragszik a világra: dolgozik.

„Pécs messze van!”

Bucsuszentlászló postahivatalára a nap is szebben süt, ám Borsos Istvánné, a távol levő hivatalvezető felesége valahogy nem így látja. „Szép ez a hivatal, szép, senki nem tagadja. Örülünk neki, és örülünk a lakásnak is. Hanem azt javasolom: amikor a lakást építik, kérdezzék meg azt is, aki majd odaköltözik. 1963-ban épült a modern posta, és nincs a lakásban fürdőszoba. A pincében meg áll a víz, mossa a falat is, itt fűt is, a tüzelőnek meg faházat kellett építeni. Hát bizony, 210 ezer forintért jobban is dolgozhattak volna. Az a baj, hogy Pécs messze van!”

Hát így. Aztán megtudom, hogy ez a postahivatal nem 1963-ban épült, hanem a megvett épületet átépítették — a lehetőségek szerint. Ezért nincs benne fürdőszoba. De azt még akkor, ott nem tudtam — sajnos. És hogy Pécs messze van, Zalaegerszeg közelebb — nem tudom, mennyi benne az igazság. De azt tudom, hogy Pölöske még közelebb van Bucsuszentlászlóhoz és ezt meg is mondom: talán, ha átsétálna Pölöskére, megnézné azt a postahivatalt, megnézné azt a „lakást” (egy volt kocsmának egyik szobája), ahol a hivatalvezető lakik, talán akkor...

A Nagykanizsa 1-es postahivatal vezetője Kele György. Most beteg, Zalaegerszegen

van, a tudósanatóriumban, a helyettese Zentai József, vele beszélgetünk és Balogh Lászlóval, az szb-titkárral. Rövid ideig. Aztán csak az utóbbival, mert az előbbi feláll az asztaltól, másikhoz ül, ott dolgozni kezd. Talán sok a dolga, halaszthatatlan, talán egyszerűen megúnta a beszélgetést. Nem kérdeztem, nem tudom, de nem tagadom, kissé meglepett. Tudomásul vettem, az emberek nem egyformák. Ő ilyen.

„Hozzánk a Kaposvári „Csiky Gergely” Színház jön vendégszerepelni” — mondja Balogh László. „Tíz héten át vannak itt, elég nagy a repertoárjuk, gyakran játszanak új darabot, úgy tudom, általában elégedettek a látogatottsággal, szívesen jönnek ide, Nagykanizsára. És mi is örülünk, ha jönnek. A postásokat nem szervezzük külön, a postások szeretik a színházat, 30–35 postás van ott egy-egy előadásra. Pedig most már a tv-adás is jó, Kabhegyről kapjuk.”

„Ó, természet, ó dicső természet!”

A vándorló Petőfi izzón rajongó szavai sütnék át a gépelt sorok szűkségén. A címadó szöveg ennyi: Postás Sportegyesület, Nagykanizsa. Távratvezető 1965. évre. Maga a tervezet is egyszerű, nagy szavak, formák nélkül való, illik a hivalkodást, sallangokat nem kedvelő természetéhez. Gyenesdiás, Büdöskút, Széktető, Szentmihálykaplona, Vonyarc, közli az útvonalat és csupán annyit fűz hozzá: 17 km. Ennyi fontos, több semmi. Kitarulkozik az egész ország ezen a lapnyi terjedelmű tervezeten. Bakony és Dunakanyar, a Balaton és a Pilis-hegység, a Vértes, Bük, a Mátra — az egész országot bejárták a természetjáró postásturisták. Az elsőszámú és legfontosabb „közlekedési eszköz” itt az emberi láb. És a szív! A természetet szerető, a természetért rajongó szív.

Lehoczy Antal, a 2-es számú postahivatal vezetője, a sportkör elnöke. Derűs, jó kedélyű, hatalmas természetű férfi. Sugárzóan egészséges, a természetjárás élő propagandája.

„59 természetjárónk van ma. 90 volt, de többen félreértették céljainkat, azt hitték, kirándulni járnak. Persze, kezdeni úgy kell a dolgot, aztán szépen, lassan el lehet jutni a sportterülethez természetjáráshoz. Köztünk már négyen vannak, akik befejezték az országos „Kék túrát”. Nem csekélység — 900 km! A kor az nálunk nem számít, én, a magam 57 évével, még fiatalnak tartom magam (Az is! — a krónikás megjegyzése.), vannak köztünk lényegesen idősebbek is. És ez nem csupán nálunk van így. Öreg természetjáró sincsen, csak különböző korú természetjárók vannak. És a természetjárást el lehet kezdeni idősebb korban is, abbahagyni pedig egyszerűen lehetetlen. Aki egyszer belekóstolt, csinalja. Találkoztunk mi már 86 esztendősnél is, amint tárazott. Sziklát mászott! A postás született turista. A mestersége teszi azzá. Persze, hívjuk a fiatalokat is, és nem csupán postásokat. A városi ifjúságot lassan bevonjuk a túrasportba. Mert sport ez a javából! Itt, Nagykanizsán mi tanítjuk őket. Lányokat, fiúkat. A tapasztalataink kellemesek. A mi fiataljainkat senki nem marasztalhatja el helytelen vitakedésért. A hangulat bárádi, de a tiszteletet mindig megadják az idősebbeknek.”

Hosszan beszél, magyaráz, minden szavával agít, közelebb visz a természethez. A

A nemrég átadott galamboki új postahivatal

szoba falai kitágnak, a helyiség megtelik a mezők, az erdők illatával, szélesre tágnak a panoráma, látom a hegyek kéklő ormait, az imbolygó felhőket, a hajnal izzagmat ígérő ködpárját, halom a fenyőlevelek zizező hangját, a száraz avar roppanását, a neszező állatok surranását. A Távratvezető, Deák Jenő szakosztályvezető szavaival mondom bücsüt: „A jó túrákhoz, jó egészséget, jó szórakozást kívánunk, sporttársi üdvözléssel”. A nagykanizsaiaknak és szerte az országban valamennyi természetjáró postásnak.

Öröm és gond

Modern kerékpártartó al-kotmány áll Galambok köz-ség postahivatal előtt. Talán az érkező kerékpárját védi, talán a takaros kis épületet, meg ne sértsen az új falat a nekidöntött kerékpár. Hivalkodás nélkül ragyog a kis épület. Egyszerű vonalaival nem az építőművészet remeke, építője, mégis büszkén vallhatja magáénak.

Odabent kissé megbomlik az egyensúly, a rendtelenség külső jelei szembetűnnek, ám az ok sajnálatos és további magyarázatot nem igényel. Lakatos Ferencné, a hivatal vezetője egyedül dolgozik itt, de most nincs egyedül.

„A kis unokám van itt, ebben a kis szobácskában. A nyom hirtelen meghalt, a lányom postás Kiskomáromban, hát magamhoz vettem a picit. Öröm és gond ez nekem. Mit lehet tenni? Bizony, a rend most nem a megszokott, a pici holmijai, meg a játékok... Az a kedvenc macskája. Akkor, mint ő maga. Délelőtt nagy a forgalom, most különösen érzem, milyen jól elkelne itt egy négyórás segítség. De amúgy szép a hivatalunk, ugye?”

Büszkén tekint körül az egy esztendeje épült hivatalban és én valami szegyenkezés-felét érzek, mert amikor beléptem, azt hittem, a rendtelenség nemtörődömséget takar. Az embert, ha nem vigyáz, gyakran becsaphatja a szeme!

Bródy Imre

Más mérce szerint?!

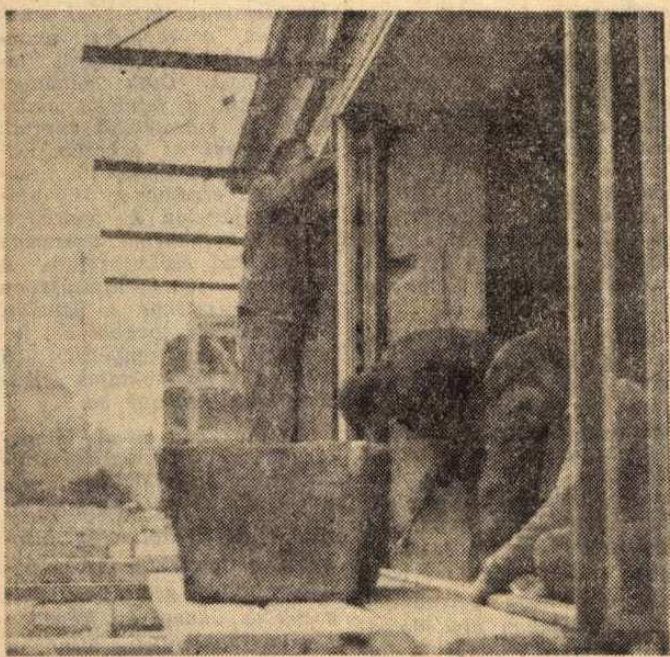
Lapunkban más helyen már beszámoltunk a Nagykanizsa 1. postahivatalban látottakról. A szűkszavú leírásához azonban feltétlenül kíváncsiok néhány észrevétel is. A tények önmagukért beszélnek. Az alagsorba helyezett öltözőszekrények, a mosdó hiánya azt a látszatot keltik, hogy a műszaki fenntartási üzem távirdamunkásait valahogyan másféle mércével mérik, mint az épületben elhelyezett többi szerv dolgozót.

Ezt a feltételezést más tény is alátámasztja. Néhány méterre attól a helytől, ahol a távirdamunkások mostoha helyzetűt szemlélhetik bárki, megcsodálhat egy néhány napja befejezett zuhanyozó- és mosdóhelyiséget, amelyet a HTI erősítő üzem dolgozóinak építettek. Ez két szempontból is érdekes. Egyrészt azért, mert a HTI lám képes keretet találni a szociális helyiségek megépítésére, másrészt — és ez viszont furcsa — olyan munkahelyre épített mosdót és zuhanyozót, ahol a munkakörülmények azt kevésbé indokolták!

Lehet, hogy naivság, de kimondjuk: Ha ugyanazt a pénzt a távirdamunkások mostoha körülményeinek javítására fordítják, talán egyszerűbb lett volna! Tudjuk, hogy a HTI és a Pécsi Postaigazgatóság nem azonos szervek, de ez esetben nem gondolkozzunk mérlev semák szerint. Annál is inkább nem, mert mindkét szerv a postát, azaz egy pénzből gazdálkodnak. Ha így vizsgáljuk a dolgot, akkor nyilvánvaló, hogy munkakörülményeiket nézve elsősorban a távirdamunkások jogosultak egészségügyi szempontból kifogástalan öltözőre és fürdőre...

Az, hogy a HTI a lehető legjobb körülményeket igyekszik biztosítani a dolgozóinak, nagyon helyes törekvés. Nem ezt kifogásoljuk mi sem, hanem azt, hogy a tudvalevőleg szűk anyagi eszközeinket nem mindig ott és nem úgy használjuk fel, amint azt a körülmények indokolják. Ebből viszont adódik, hogy szinte akaratlanul teremjük a látható és láthatatlan ellentétet, amelynek a közös épületben elhelyezett postászerveknél tanú lehetünk. Nem hiszük, hogy ez bármelyik szervnek, de főként a postának előnyére válik.

—n—ti—

Építik Zalaegerszeg harmadik postahivatalát

Külső családtag

Tóth Pál postás, a jövő évben nyugdíjba vonul. Sajnálja is nagyon az

új lakótelepen, hogy elvezették Pál bácsi segítségét, mert ő nemcsak a környék levélkezelője, hanem nagy tiszteletben álló mindentudója is egyzemélyben.

Ha valaki nem tudja, hogy hol kell kérni a külföldi utazáshoz az úrlapot, annak Pál bácsi éppenúgy megmondja, mint azt, hogy meddig tart, egy-egy áruszállítás, vagy mikor van a kötelező oltások ideje, pedig ezek és hasonlóak ismerete nem tartozik a postások hivatalos tudnivalói közé.

Pál bácsit meghívják esküvőkre, családi évfordulóra és sok más házi dologra, mert ő a körzetében afféle „külső családtag”. Hogyne hívták volna meg Barnáék házavatójára, pedig messze költöztek a telepről. Barnáék eddig albertók vol-

tak Pál bácsi körzetében, most végre felépült szövetkezesi lakásuk. Sőt, addig takarékoskodtak, hogy még be rendezésre is tellett. Akár nem, a legújabb bosszúságot látszólag kis ügyek okozták — emlékezett a közelmúlt napokra az új lakástulajdonos, Barna Imre. Hűtőgépet vettünk. A szállítók letették az ajtó elé, a szomszédok segítségével becipeltük a helyére. Azonnal bekap-

csoltuk volna, de rövid volt a vezeték, az utasításon pedig az állt, hogy hosszabbított nem szabad használni. Felhívtunk telefonon egy szerelő kisiparost, és segítségért kértük. Először azt kérdezte, hogy fűtőd-e a konvektorunk. Ezt bizony nem tudtuk. Ő viszont csak öt nap múlva ért rá kijönni. Ekkor derült ki az is, hogy hűtőgépünk szállítás közben megsérült. A szervíz nem vállalta el a javí-

tást, mert ilyen hibára nem vonatkozik a vásárlási garancia. Nem akarom hosszán sorolni a eseményeket, de tény az, hogy csak két hét múlva, és nem is valamilyen olcsó áron, sok meglepődés után, végre működni kezdett hűtőgépünk.

Ha tudom, hogy hűtőgépet szándékozik venni, figyelmeztetnem volna — sajnálkozott Pál bácsi. Ilyen esetben a KERAVILL vásárlószolgálatához kell fordulni. A vásárló kiválasztja a neki legmegfelelőbb villanyfűtőhellyet, televíziót, csillárt, elektromos hőtárolót, hűtőgépet és a többi már a KERAVILL dolga. Boy útján házszállítják a készülékeket. A televíziót díjtalanul üzembe helyezik és kezelésére a vásárlót betanítják.

Nem hiába mondják a telepen, ara-

nyat ér egy ilyen külső családtag. (F. K.)

Bevált a „futtatás nélküli” csomagkézbesítés

Újdonsült ismerőstünk alig néhány hónapja „szolgálja” a postát, így természetesen találja a csomagkézbesítés jelenlegi rendjét. Csak úgy félfüllet hallott róla, hogy korábban jóval bonyolultabban csinálták. Kérdésünkre, hogy mit takar a „reggelentkénti éneklés” — nem tud válaszolni. Csodálkozva hallgatja, hogy alig másfél évvel ezelőtt a kiosztás előtt azonosították (egyeztették) a szállítóleveleket és a csomagokat. Ez úgy történt, hogy a szállítóleveleket — a számok emelkedő sorrendjében — kirakták az asztalra, majd a csomagokat sorra kézbe véve, kölcsönösen „énekelgették” a számokat. Ha a szállítólevélhez még nem érkezett meg a csomag, félretették, várták. Ha volt csomag, de hiányzott a szállítólevél, pótlevelet állítottak ki. E hagyományos, évtizedeken keresztül megszokott munkában részt vettek a raktárosok, a „kippakolók”, a jelzők, s ha nagy volt a forgalom, még az irodai személyzet is.

ELMÚLT A KEZDETI IDEGENKEDEÉS

— A régebbi azonosítási módszer nem csupán bonyolult volt, de meglehetősen lassította a munkát — válaszol kérdésünkre **Dallos Kálmán**, a 70. sz. postahivatal főnökhelyettese. — A kezelés megtörtént, egyszerűsítése nélkül a növekvő csomagforgalmat ma már csak nagyobb zökkenőkkel tudnánk lebonyolítani...

A történetekről hasonlóképpen vélekedik **Varju Elek**, a csomagkézbesítő osztály, **Nemes József**, az ellenőrzési osztály vezetője, **Lancker Jenő**, a szakszervezeti bizottság titkára is.

— Az elmúlt év májusában, amikor a változást bevezették, még jócskán akadnak ellenkezők. Miért és hogyan változott a hangulat?

— A kezdeti idegenkedés, mint általában lenni szokott, az új, az ismeretlen munkamódszernek szült — mondják. — Az emberek attól féltek, hogy ily módon tetemesen megnövekszik a munkájuk. Azóta belátták, hiszen a mindennapos tevékenység erről tanúskodik, hogy tévedtek.

Az új rendszerben a beérkező csomagokat és szállítóleveleket változatlanul kézbesítőjárásokként osztják szét. A kézbesítő előzetes egyeztetés nélkül megkapja a szállítóleveleket és a csomagokat, s csak a kocsiba való berakáskor egyeztetési azokat. Ezt a műveletet régebben is elvégezték, amikor a kocsi a címek egymás utáni sorrendjében berakta a csomagokat, egyúttal ellenőrizte azt is, hogy a csomagok korábbi azonosítása pontosan történt-e. Most egy meglehetősen munkaigényes fázis, a raktárban való egyeztetés elmarad.

EGYSZERÜBB, GYORSABB LETT A KEZELÉS

— A munkatöbblet a kézbesítőnél minimális. A szakmai felelősség azonban fokozottabb — nyugtáz **Varju Elek**. — Csomagkézbesítőink döntő többsége nap mint nap megfelel az előlegezett bizalomnak.

Ezt követően az új munkamódszer hasznosságáról beszélgetünk. Partnereink elmondják, hogy a már említett munkafázis kiiktatása meggyorsította a kézbesítést. Régebben az azonosítás néha fél 9—9 óráig is elhúzódott. Ráadásul csak a hat óráig beérkezett csomagokat tudták aznap kézbesíteni. Mivel azóta bevezették a lépcsőzetes indítást is, a maradvány napjainkban elenyésző a korábbi napi 250—300 csomaggal szemben. A kézbesítőket fele jelenleg 8.30-kor, másik fele pedig 10 órakor indul járásába. Folyamatosan vált a leszámoló részleg munkája is, amely azelőtt esetenként szinte megbénult az egy időben történő beérkezések következtében.

— A változás talán csak a csomagfeldolgozók munkáját nehezítette meg — mondja **Lancker Jenő** szb-titkár. — Ök 12 óráznak. Régebben munkaidőjükből 3—4 órát tilve töltöttek. Az előzetes azonosítás megszüntetésével felszabadult munkaidőjüket a rakodásnál hasznosítják, így 12 óra keresztül egyfolytában nehéz fizikai munkát végeznek. Ugyanakkor létszámuk mintegy 18 fővel, több mint 10 százalékkal csökkent. A megerősített munkát — a lehetőségek keretén belül némi béremeléssel honoráltuk, ám ez mit sem változtat a lényegen. Erdemileg csak a munka gépesítésével lehet megoldani a problémát...

KELLEMES „CSALÓDÁS”

— Némi gondot okoz még, hogy a „futtatás nélküli” csomagkézbesítés megvalósítása — bár egyszerűbbé és gyorsabbá tette a munkát — fokozottabb ellenőrzést kíván — mondja **Nemes József**, az ellenőrzési osztály vezetője.

Megállapításával mindenki egyetért. Bár hozzáfűzik, hogy kellemesen csalódtak, a jelenleginél jóval több nehézségre számítottak. A régi évtizedes tapasztalattal és gyakorlattal rendelkező, megbízható postások mellett lassan felnő (bár az uánpótlás nem kielégítő) a hasonlóan gondolkodó új generáció.

— A kártérítési ügyek száma lényegében változatlan. Csomag a leggyakrabban elcsúsztatott. A szállítólevelek azonban — a csomag kézbesítése után — néha-néha elkallódnak — folytatja a gondolatot **Nemes József**. — Két ilyen esettel jelenleg is foglalkozunk. Szerencsére a jelenség szóróványos. Ennek ellenére — a vezérlőszobával közösen — azon dolgozunk: miként lehetne az egyszerű és gyors kezelés mellett még a jelenleginél is hatékonyabbá tenni az ellenőrzést.

Macsári Károly

TANULJUNK NYELVEKET

A nyelvtudás hiánya főként a Balaton környéki hivatalokban jelent komoly gondot. Az idegenforgalom növekedésének velejárója, hogy egyre több külföldi fordul meg nálunk. A nyáron többször voltam tanúja annak, hogy milyen nehezen boldogulnak a postahivatalok felvevői az idegenekkel. Egy-egy képeslap, vagy megfelelő értékű bélyeg kiválasztása sokszor negyedórát is igénybe vett, mert a felvevő a teljes kollekció kirakásával igyekezett segíteni a külföldi turistán...

A napokban olvastam me-

gyei lapunkban, hogy az Idegenforgalmi Hivatal téli nyelvtanfolyamokat rendez dolgozói részére. Úgy gondolom, ezt a példát a posta is követhetné. Igaz ugyan, a balatoni hivatalokban a nyári kirendelték száma messze meghaladja a törzsszemélyzet létszámát, tehát nem elégszerű a törzsgárda nyelvoctatását biztosítani. Szervezzék a posta is nyelvtanfolyamokat és az ott végző dolgozóknak fizessen nyelvpótlékot, hogy ezzel is ösztönözze őket az idegen nyelvek elsajátítására.

Tallér Tibor

Kaposvár 1. ph.

A budapesti távbeszélőközpontok karbantartásának korszerűsítése

Írta: Horváth Ferenc, a Budapesti Távbeszélő Igazgatóság vezetője

A Postás Dolgozó ismertette egy évvel ezelőtt **Horn Dezső** elvtárs, a közlekedés- és postaügyi miniszter első helyettesének beszámolóját azokról a fontos tennivalókról, amelyek a KPM 1964. szeptember 29-i országos munkaügyi értekezletén elhangzottak. A Budapesti Távbeszélő Igazgatóság dolgozói számára az útmutatás igen nagy jelentőségű volt és alapvetően meghatározta a következő időszak munkáját. Tudtuk, elérkezett az idő a munkaerő-gazdálkodási módszerek megváltoztatására, a tervszerűbb munka- és üzemszervezés kialakítására, a karbantartási rendszer korszerűsítésére, egyszerűbbé és munka eredményesebbé tételére. Csakis így érhető el területünkön is a gazdaságosság fokozása.

Az elmúlt évben — az összes postaszervet figyelembe véve, talán nálunk jelentkezték a legnagyobb feladatokat. Üzembe helyezték a Lipót 7/A—2 főközpontot, az Erzsébet főközpont 4000-es bővítését és az Óbuda főközpontot 8000 állomáskapacitással. Befejezéshez közeledik a II. ötéves terv egyik legnagyobb híradástechnikai létesítményének, az új Zugló főközpontnak a szerelése, valamint a József főközpont 4000-es bővítése. E fejlesztések megkövetelték, hogy fokozzuk az erőfeszítést a munkaszervezésben, az új módszerek alkalmazásában. Mindezt természetesen csak a mozgalmi szervek együttműködésével és a dolgozók egyetértő támogatásával lehet eredményesen megvalósítani.

A fővárosi lakosság megnövekedett távbeszélő igényeinek jobb kielégítése, valamint a közeljövőben megvalósuló belföldi és nemzetközi távvalaszítás-bevezetése-

re való felkészülés arra kényszerít bennünket, hogy tudományosan kidolgozzuk a szolgáltatások magasabb színvonalát biztosító, korszerű karbantartási rendszereit. Ennek alapján készült el 1964. végén „A Távbeszélőközpontok új korszerű karbantartási rendszere” című tanulmány, amelynek főbb irányelvei a következők:

A karbantartási műveleteket és gyakorlati feladatokat az adott központ helyi sajátosságainak megfelelően, a tényleges karbantartási igények figyelembevételével kell megállapítani.

A kijelölt karbantartási műveleteket felbontja szakképzettségű igénylő és nem igénylő feladatokra.

A fenntartó személyzet létszámát az elvégzendő feladatokra kiszámított munkaidő-szükséglet alapján határozzuk meg.

A központok személyzetével szemben az eddigi megerőltetett munkakörülmények helyett, a sokoldalú munkavégzés követelményét támasztja. A szakmunkásoknak a központ valamennyi főáramkör tipusára kiterjedő karbantartási ismeretekről két és fél éven belül vizsgáznok kell.

A karbantartási munkákat kifizetelmük időben kell elvégezni s ennek megfelelően kell a létszámot erre az időre koncentrálni.

Megszűnik a régi szolgálati rend egyik jellemzője, az úgynevezett „guruló tőr”, amelynek tagjai naponta változó (délelőtti, délutáni és éjszakai) szolgálatot tartottak. E helyett a heti váltások szolgálati rendet vezetjük be.

Új elvek ezek, s a dolgozókat közvetlenül érintették. Többségük, felismerve a kitűzött cél jelentőségét, támo-

gatja azt. A tanulmányban foglaltak alkalmazására — kísérleti jelleggel — 1964. decemberében került sor, az új Óbuda távbeszélő főközpontban. E tapasztalatok alapján, ez év május 1-én a Ferenc távbeszélőközpontban is bevezettük a korszerű karbantartási rendszert. Ezt követően az üzemek szak- és mozgalmi vezetőinek kérésére hozzájárultunk, hogy még a kísérleti időszak lejártá előtt — a Teréz központban május 17-én, a Krisztina központban június 15-én, a Belváros központban pedig július 1-én bevezessék az új rendszert.

A hathónapos kísérleti időszak letelte után a karbantartás korszerűsítése augusztus 1-én a József, augusztus 23-án a Lágymányos és augusztus 30-án az Erzsébet és Lipót főközpontokban ugyancsak megtörtént. Így nyolc és fél hónap alatt elértük, hogy valamennyi budapesti központban pedig új korszerű karbantartási rendszerben dolgozzanak. Mindezt a Postások Szakszervezete Ellenőrző Bizottságának legmesszebbmenő egyetértésével és támogatásával, valamint a helyi mozgalmi szervek aktív közreműködésével valósítottuk meg.

A munka átszervezésének műszaki eredményeiről még korai lenne végleges értékelést adni. A műszaki mutatók alakulása, sokféle tényező hatásától függ. Ezért a műszaki eredményeket csak egy hosszabb időszak, legálább egy év adatai alapján lehet megbízhatóan elemezni. Nyilvánvaló azonban, hogy a főközpontokban foglalkoztatott több száz szakképzett dolgozó továbbtanulása, az uni-

verzális munka szilárd ala-

pot teremt a jövő több irányú feladatainak szakszerű, az eddigénél hatékonyabb ellátásához. A korszerű karbantartás így jelentősen hozzájárul a budapesti távbeszélőszolgálat színvonalának emeléséhez.

A létszámmegtakarításban máris született eredmények. A központos osztályoknál 1965. január 1. és szeptember 1. között 134 fővel csökkent a létszám. Az érintett munkaterületek személyi állományának csaknem 14 százalékos csökkentése nagymértékben megjavította távbeszélőközpontjaink üzemeltetését. Így lehetővé vált, hogy az üzembe lépő nagy beruházások, új létesítmények létszámszükségletét az igazgatóság saját erőből, létszámmelével nélkül biztosítsa. A felszabadult létszámból látjuk el:

a) az új Zugló főközpont üzemeltetését, épületének karbantartását;

b) a Csepel-Csillagtelepen létesített kézikapcsolású központ kezelőigényét;

c) a 4000-es bővített állomáskapacitású József központ karbantartását, valamint az elmúlt év alatt bekapcsolt mintegy tízezer új távbeszélőállomás karbantartási és egyéb többlet feladatait.

Összegezve elmondhatjuk a Budapesti Távbeszélő Igazgatóság dolgozói jól beilleszkedtek az új karbantartási rendszerbe. Most az eredmények megszilárdítása, a következetes, mindennapi szíves munka időszaka következik. Bizunk dolgozóinkban

JÓL KAMATOZIK

A FELSZABADULÁSI MUNKAVERSENY

Négy postaszerv egy épületben. Ez az azonoság már másoknak is feltűnt. Gyakran érkezik ide levél, amelyen a címzés a következő: „A Városház utcai postaszervnek”. A közös épület alakította ki az új elnevezést, a szívesen használt gyűjtőfogalmat. Ebben az évben egy másik azonoság is feloldotta a szigorú, hivatali különbséget. Mind a négy postaszervnél részt vesznek a felszabadulási munkaversenyben. Vállalásuk egész évre szól. A Posta Központi Táviró Hivatalban a szocialista brigádok száma csaknem harminc. Háromszáznál is többen versengenek a kitüntető címért. A forgalmi osztályon dolgozók büszkéi ugyan az eredményeikre, de elismerik a hibákat is. A kezelési időt sikeresen csökkentették 1,9 százalékkal 1,1-re. Különösen a belföldi kezelési osztályon szolgálatot teljesítő Schaffer Etelka és Antal Pálné brigádjai nyújtottak kimagasló teljesítményt. A mellettük dolgozó brigádoknak viszont lerontott az eredményét, hogy nem érték el a kívánt leütési sebességet. Igaz — tavasszal gépcseré történt és még a nagy gyakorlattal rendelkező dolgozóknak is szokatlan az új, keskenyebb billentyűsor. Javukra írható viszont, hogy a megtört 0,29 hibaszázalékot 0,25-re szorították le. A gépcseré miatt nem teljesíthették vállalkozásukat, a gyengébben dolgozókat patronálását. A műszakiak viszont több mint öt százalékkal túlszárnyalták a meghatározott jószágfokot.

A nemzetközi kezelési osztályon is élénk a versengés. Kitűntek az állami táviratok kezelésében. Simon Lajos és Kazi István brigádjának tagjai nagy szakértelemmel, tudásuk állandó fokozásával, nyelvtudásuk bővítésével derekasan helytállnak a fontos kezelési posztion. Ezzel szemben — bár kislétszámú brigádokban dolgoznak — nem sikerült eleget tenniük társadalmi vállalásaiknak.

Az üzemszolgálat a szerelési határidők csökkentésével hívta fel magára a figyelmet. Csunderlik Lászlóné többszörösen kitüntetett szocialista brigádja szép sikereket ért el a szegedi, debreceni és a pécsi TGX- és telex-központok szerelésén. S mi több pótlólag vállalták: elhelyezik a csoportállványokat és rendezik a központ crossbar berendezését is. Kovács József műhelybrigádja az újítások kivitelezésében szerzett érdemeket, valamint tervén felül ötven darab helyi üzemátkapcsolót készített el. Munkájukat dicséri, hogy a műszaki brigádok külön vállalásukban bekapcsolták a TGX-hálózatba a balatoni hivatalokat.

A Belvárosi Távbeszélő Üzem portáján is jól kamatozott a felszabadulási munkaverseny, bár itt a szocialista brigádtagok száma nem haladja meg a száz főt.

Újvári Imre kollektívája 19 ezer forintot anyagmegtakarításra tett vállalt. Az elmúlt fél évben már 13 ezer forintnál tartottak. A szerelőbrigád az anyag nélkülítelteljesítményértéket 1964-ben 37,80-ra teljesítette, ami az első felében már 40,39 forintot eredményt jelentett. Kiváló munkát végeztek a központos osztály dolgozói is. Elhatározták, hogy a vonalválasztó áramkörök vizsgálatát teljes egészében elkészítik. Hamarosan végeznek feladatukkal.

Időig már 1177 áramkört vizsgáltak felül.

Az üzem műszaki tervét 111 százalékra teljesítette igen kedvező önköltségek csökkentésével. Az alközpontosok 197,7-ről 198,4-re emelték a jószágfokot. Az építési osztály ugyanakkor 109 százalékos teljesítményt nyújtott. Mindezt elismerésre méltó, hiszen a távbeszélőüzem egész évben súlyos anyaghiánnyal küzdött, szinte naponta keresték a vezetőket a hiányzó alkatrészek, kábelek miatt.

A Távbeszélő Tudakozó és Névszervező Hivatalban nagy igyekezettel munkálkodnak az elhasználódott szám szerinti katonok újjal történő pótlásán. Hazánk felszabadulásának huszadik évfordulójára 20 ezer katonát pótlása helyett 25 ezerre tettek igényt. Állták a száukat. Sőt, többletvállalásukkal jelenleg a 32 326. katonát pótlásánál tartanak. Vasvári Ilona ifjúsági brigádja egymaga 2500 katonát pótol. Vállalása ugyanakkor csak 800 katonát volt. Hasonló eredményt nyel büszkélkedhet Réti Imréné brigádja és a többi szocialista kollektíva is.

Időben nyomdába adták azt a „közéleti könyvet”, amely hétezer új adatot tartalmaz. Így nyomon tudják követni a vállalatok összevonásával történt változásokat. (E feladat nagy erőfeszítést kívánt a dolgozóktól, de megérté a fáradságot, hiszen egyszerű, takarékos módszert jelent.)

Azt is célul tűzték ki, hogy patronálják a 100 százalékon alul dolgozókat. A mércét kilenc új dolgozóra szabták meg. (Ennél többen nem győngíthetik a hivatal munkáját.) Ma már

ott tartanak, hogy csak két-három fiatal dolgozó teljesítménye nem üti meg a kívánt szintet. Jól sikerültek a hivatalban a brigádertekeztetek, amelyeket művészeti előadásokkal tarkítanak.

Külön egységként dolgozik a nagy-házon belül a Budapest 4-es sz. postahivatal. Vizszavetette munkájukat, hogy idén elmaradt a mezőgazdasági vásár és a takarékpénztár év miatt több vállalat, intézmény jelentősen csökkentette a postai kiadásokat. Így a bevételi tervükben 1 millióra rúg az adósság. Viszont a rendszeres szakmai oktatáson való lelkiismeretes részvétel javította a munka minőségét. A dolgozók szinte kifogástalanul látják el munkájukat. A minőségi mutatók szép eredményekről tanúskodnak. Csak néhányat említsünk: a felvételi osztályon 2 százalékkal akarták csökkenteni az érkezett dijhiany-visszajelentések számát. Az eredmény: 31,6 százalékos javulás. A tévirányításokat csaknem tizennégy százalékkal csökkentették. A táviratok téves díjazásában ötven százalékos a javulás. Sorolhatnánk tovább a kimagasló eredményeket. S mindez a házi oktatás jelentőségének tudható be.

A Városház utcai látogatásunkkor csupán izelítőt kaphattunk négy különböző üzem, illetve hivatal eredményeiről, s gondjairól. Egy bizonyos: a felszabadulási munkaversenyben részt vevő dolgozók az ünnepi év jegyében végzik feladataikat. Mint a példák is bizonyítják, a legjobb tudásuk szerint.

Forrai János

A jólöltözöttség alapja az egyszerűség

A feltűnő ruhát nemcsak mi, de környezetünk is hamar meguntja. Ezért az öltözközés legyen egyszerű, jól szabott. Ruhátlárunkat úgy állítsuk össze, hogy az egyes darabokat variálni tudjuk. A kabát a ruhához, kosztümhöz illő legyen, mind színben, mind szabásban. Törekedjünk egy olyan egységre, amely változatossá, harmonikusá teszi öltözködésünket.

Az öltözködés nagyrészt pénz kérdés, de ízléssel, amely ötletességgel párosul, viszonylag kevés pénzből ügyesen, változatosan öltözködhetünk.

Fiatalkorunk részére tervezett, több részes ruhadarabokkal illusztráljuk a változatos öltözködést, amely a kiegészítő kis darabokkal többféle megoldásban hordható különböző alkalmakkor.

A kockás és a többszínű shottis szövet alkalmas erre, hogy a hozzá használt blúz, pulóver, kiskabát színét az anyag egyik színéből válasszuk. A kockás és shottis szövetből készült kosztümhöz mindig egyszínű blúzt, pulóvert viselünk.

Az itt közölt témánál, az angolos, sportos vonalat követjük, így minden darab összehangolható, divatos és praktikus megoldás. Alapnak vesszük a shottis szövetből készült, fiatalos őszi kosztümet. A kabát kétsoros

Rajzolta: Dosztig Olga

gombolással — szélesebb reverrel, rátűzött foltzsebekkel készült. A szoknya négy részből készült, trapézvonalú.

Az első rajzon kétrészes, puha egyszínű szövetből készült, pulóvernakkal, kockás övvel ellátott ruhát látunk. A háromszögletű, szabott kendő csinos kiegészítője az öltözéknek.

A kosztüm anyagából készült hosszú nadrág pulóverrel, a kosztümkabáttal üdülőhelyen, kiránduláshoz, sporthoz kényelmes viselet. A második és harmadik va-

riáció, a kétrészes ruha és a kosztümszoknya változata. Az egyszínű szoknyához csinos a kockás zefírből készült ingblúz, a kosztüm szoknyájához viselhető a kétrészes ruha felső része blúzként.

A teveször jellegű kelméből készült átmeneti vagy télikabát divatos, kétsoros gombolással mind szabásvonalban, mind jellegében jól egészíti ki a fenti variációt.

Schiffer Klára
Ruházati Mintatervező
Vállalat

BORBAN AZ IGAZSÁG???

forrongó vulkán: „Öregem... nem ér ez az élet semmit...” — szölt az egyik, a másik megértően bólintott. „Nem bizony!” — hangja rekedt volt az italtól, cigarettától. En kavarattam a feketét, és fenéig ürítették poharaikat, az elhangzott szavak beleveszték a zajos forgatagba. „Most már biztos, hogy elváltunk...” Klárinak van valakije” — szölt ismét az első, hangja remegett az indulattól. „Még nem tudom ki, de jaj lesz neki, ha meg tudom...” A gyereket is ellenem neveli a bestia, félnek tőlem... de egyszer... egyszer...”

A mondat végét leéblítette egy pohár borral. Megborzongtam. A másik rácsapott az asztalra és keserűen felnevetett: „Éva meg nem akar gyereket... Hallod??? Micsoda asszony az, aki nem akar gyereket? Tudod mit mond? Teher a gyerek, ő szórakozni, utazni, tanulni akar. Persze, tanulni... Több akar lenni, mint én, hogy aztán dirigálhasson nekem... Felvágna...”

Két élet tárult elém, két beteg. Vajon hogyan lehetne rendezni e két ember sorsát? Nem ismerem családi körülményeiket, de egyet biztosan tudok: nem az italból borgezős levegőjében született indulatos beszédekkel, gondolatokkal. Az életben adódó problémákat — az adott körülmények és lehetőségek alapján — tisztá fejjel, megfontoltan lehet csak rendezni! Ez mindenkinek egyéni, családi és társadalmi kötelessége. Az egyénnek kell szembenéznie a tényekkel és határozni arról, hogy milyen irányban akar tovább haladni az élet útján... Minden embernek elsősorban önmagába kell néznie és mérlegelnie kell, hogy mennyiben oka a kialakult helyzetnek. Így pl. a talponálló törzsvendége, akinek gyermekei vannak, nem lenne meggyőződés nélkül olyan kijelentést, hogy „biztos van valakije”, ha önmagába nézve felidézne: vajon hányszor ment haza részegen? Hányszor hagyta ott fizetésének nagy részét a talponállóban? Hányszor főrmélt italos állapotban a feleségére, gyermekeire? Hányszor ütötte meg ilyen állapotban gyermekeit és feleségét? És sorolhatnánk sokáig a kérdéseket, amelyek odavezetnek a két egymásnak örök egységétartozást fogadó ember életét, hogy elválnak. Sőt súlyosabbat is kérdezhet magától: hányszor maradtak éhesen a gyermekek, mert elitta keresete nagy részét, hányszor szegyeittek részeg apjukat gyermekei. En azt hiszem, ha csak egyetlen egyszer őszintén magába nézne, el tudna indulni azon az úton, amelyen fölemelt fővel járhatna tovább.

A második ember, akinek a felesége nem akar gyereket... Elgondolkozom. Hátha azért nem akar az asszony gyermeket, mert nem látja biztosítva az életük zavartalan folytatását, éppen az ő italozása miatt. Vajon átérzi-e azt, hogy milyen felelősség életet adni, aztán esetleg más okot keresni, hogy újból a talponálló törzsvendégeként panaszolja el volt sérelmét borbarátjának. Miért fél attól, hogy felesége tanulni akar? Miért nem fejlődik, művelődik, tanul ő is? Miért nem magyarázza meg asszonyának, hogy ő is segít mindenben, s akkor két embernek nem lesz teher a gyermek ellátása. Miért nem vállal részt az asszony gondjaiból?

Emberek... Sorsok... Végzetek... Végzet, ha az ital mámorától várja sorsának megoldását.

Villányi Jánosné

Igy sportolnak a ferencvárosiak

Büszkeségünk, a József Attila lakótelep szélső pontján, közel Budapest régi határához emelkedik a Ferenc Tá. beszélőüzem és a Gépi Ada. feldolgozó Üzem épülete. 1. két üzem sportkörének a Ferencvárosi Postás SK-nak életét mutatjuk be az alkalommal. Többeket hívtunk segítségül a tudósításhoz, s nekik adjuk át most a szót.

Kiss János, a tekeosztály sportolója, szocialista szerelőbrigád szerelője mondtotta: szeretünk sportolni, asztaliteniszezni, focizni, de elsősorban tekezzünk. Varga János, a tekeosztály vezetője két évvel ezelőtt beszélt rá, hogy üzzem e szép sportot. Nem bántam meg olyannyira, hogy Eder Ferenc és Vasas József személyében újabb tagokat toboroztam a szakosztályba. Eddig a Postás Kupa küzdelmeiben vetünk részt, most a célunk, hogy a második csapat — amelyben játszom — felkerüljön az első osztályba. A csapatban egyébként jó az együttműködés, a szellem, jó barátként biztatjuk egymást a szebb eredményekre.

Lubi Gézáné, a női röplabdacsapat tagja, a kisgépeseknél csoportvezető, a sportkör elnök szerint a csapat lelke. Lubi Gézáné ezeket mondja: nyolc, vagy kilenc évvel ezelőtt pontosan már nem is tudom, kezdtem itt ezt a sportot. Nincs is különösebb baj, hacsak az nem, hogy nincs elég labda. Nyolc lányunk egy labda bizony kevés. Ezt beláthatnák az illetékesek (a szerk.: valóban kevés!). Nálunk a sportolás természetes dolog. Már a középiskolában is röplabdáztunk. A szakosztályvezető Horváth Edit és a többiek: Bökönyi Ilona, Tóth Jolán, Hemle Zsuzsa, Németh Magdolna, Kulcsár Margit és Nagy Ilona mind igen lelkes sportemberek, akárcsak Papp Miklós, az edzőnk, aki társadalmi munkában foglalkozik a csapattal.

Gazgyik János, tizenhat éves ipari tanuló, az asztalitenisz szakosztály egyik legfiatalabb tagjától a következőket tudtuk meg: a múlt év ősze óta vagyok ipari tanuló, s azóta asztaliteniszezem. Hetenként kétszer, a felső gépteremben tartjuk edzéseinket tanuló társaimmal, Szabó Tiborral, Gottfreind Lászlóval és Gazdag Istvánnal együtt. Szívesen sportolok, mert kedvem telik benne. Lendvai Sándor, a szakosztály intőzője, nemcsak oktatóm, hanem ellenfelem is.

Nem csupán szeretjük, de támogatjuk, segítjük is a sportot. Most a fiatalok kéreására abban működünk közre, hogy a sportkör mielőbb megalakíthassa a turistaszakosztályt. Célunk, hogy a két üzem dolgozóit egyre nagyobb mértékben bevonjuk a rendszeres sportolásba. Sokat segít ebben Sági István sportkört elnökünk, aki önfeláldozóan adja át tapasztalatait és ezért minden dicsőretet megérdemel. (Jelenleg a Postás női asztalitenisz szakosztály vezetője is.)

Sági István egyébként a sportkörnek kilenc éve elnöke. Előzőleg hét évig az Óbudai Postás SE elnökeként tevékenykedett. Az üzemenél hiánylati előadó. Őt is megszólaltattuk: nem esett szó a sakkozókról és a labdarúgókról — mondja — pedig megérdemlik. Dr. Fóris László, a sakkosztály vezetője és Benke Istvánra, a labdarúgó szakosztály vezetőjére mindenkor számíthat a sportkör vezetősége. Nem panaszkodhatnak a többi szakosztály vezetőjére és sportkört tagjaira sem. Valamennyien komolyan veszik a vállalt kötelezettségeiket.

Jólesett mindezt hallani.

Léwáld György

BAJNOKOT NEVELTÜNK

Attila Színház előadásaira pedig állandó bérletem van. Szeretek táncolni, de sajnos, a lányok szerint a tiszthez, csa-csa-csához tehetségtelen vagyok. Hasonló helyzetben van Madarasi Gyula, a legjobb barátom és versenyző-lársam. Egyébként vele töltöm el azt a kevés szabad időt, ami a munka és a sport után még marad.

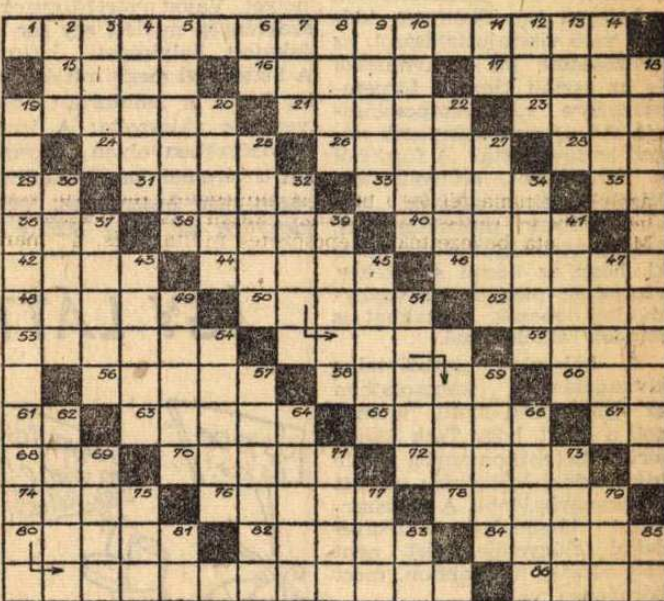
Gilicze András szerény fiatalember. A beszélgetés során nem említi eddigi sikereit. Pedig akad néhány. Lásuk csak: párosban Madarasi Gyulával 1963-ban a jugoszláviai Jajcában ifjúsági Európa-bajnokságot nyert. Az idén a romániai Snagovban Nagy Vilmossal párosban megismételte előbbi sikerét, sőt mi több, a bajnokságot nyert négyesnek is tagja volt. (Ezen az Európa-bajnokságon Madarasi már nem vett részt, mert az idén felnőtt korba lépett.) A magyar felnőtt bajnokságon Madarasival kettő-szer nyertek ezüstérmet és összesen négy versenyszámban értek elsőnek a célba a Tatán megrendezett nemzetközi versenyen.

Sportolói családból származom, édesapám kerékpározott — mondja. — Ő a leg-
lelkesebb szurkolóm. Szeretném, ha jövő évben Madarasi-val párosban indulhatnánk a felnőttek között a dűisburgi világbajnokságon.

Reméljük, sikerül!

I-gy

KERESZTREJTVÉNY

Vízszintes:

1. Ebben a hónapban rendezték meg ezt a fontos eseményt, amely a technika fejlesztését segíti elő. 15. Két szó: személyes névmás M = H. 16. Ilyen „ág” is van. 17. Állati lakás. 19. Nincs... (megbízhatatlan). 21. Nem szabad. 23. Európai főváros. 24. A taszító. 26. Hajó teszi télen. 28. Igekövető. 29. RM. 31. Biztatott. 33. Kétfarcú istenség (ékh). 35. Azonos betűk. 36. Veszteség. 39. Azonos nevű leányok (ékh). 40. Egtáj. 42. Mindkét szó a vígyázással kapcsolatos. 44. Szovjet kisváros (Kazahsztán). 46. Mutató — régiesen. 48. Neszes. 50. Juttatnak. 52. Fotón. 53. Ne gyorsan. 55. Megnyújt. 56. Földgömb. 58. Táplálkoztak. 60. Zokog. 61. Rossz emlékü két betű. 63. ... a szavam (—). 65. Járulékok. 67. K. A. 68. Régi ingatlanközvetítő. 70. Nyitók (O = E) (—). 72. Rettenetes. 74. Két személyes névmás. 76. Modorosság, mesterkedtség. 78. Étel. 80. Leharap. 82. Fordítva: becézett fiú. 84. Növény. 86. Becézett leány.

Függőleges:

2. Veri. 3. Rosta (az első kocka kettősbetű). 4. A vásár jelzője is lehet (névelő). 5. Titkos kiszaladó. 6. Ka. 7. Áraszt. 8. Tár. 9. Amerikai egyetemi városból való. 10. Virágok. 11. AAAAA. 12. ... avica, légipostával. 13. Csúcs. 14. Ék. 18. A függ. 19. szerzője. 19. A vízsz. 1. idején jelent meg ez is. 20. Elédgegett. 22. Tagadósók. 25. Féktelen mu-

latozás. 27. Becézett leányok. 30. Leánynev. 32. A szakszervezeti tagság kötelessége minden hónapban. 34. Fekete. 37. Virág. 39. Mázolja. 41. Rálép. 43. A házi tűzhely védelmezője a régi Rómában. 45. Kőolaj. 47. Műlik. 49. Ókorj nép tagját. 51. Áskálódik. 54. Nocsak. 57. Levelek. 59. Bús. 62. Elismerés. 64. Ilyen kocsi is van. 66. Azonos a vízsz. 40-essel. 69. Óhajta. 71. Ifjúsági szerv. 73. Suta ikerszáva. 75. Házság (az utolsó kocka kettősbetű). 77. RIÓ. 79. Föld fele — latinul! 81. GE. 83. PT. 85. Kérdőnévmás.

A szeptemberi számunk helyes megfejtése:

Vízsz.: A csodálatos mandarin és a Concerto. Függ.: A fából faragott királyfi, Kodály. Medvetánc. Könyvjutalmat nyertek: Szabó Pál Nyíregyháza, Felszabadulás tér 10., Misore László Nagykőrös postahivatal, Engh Blanka HTI, Fügedy Imréné Kisújszállás postahivatal, Boruzs Gábor Pétfürdő postahivatal.

POSTÁS DOLGOZÓ

A Postások Szakszervezetének lapja Szerkesztő a szerkesztő bizottság Felelős szerkesztő: Bérces György Szerkesztőség: Budapest, XIV., Cházár András utca 13. Telefon: 428-777 Kladja a Népszava Lapkiadó Vállalat, Budapest, VII., Rákóczi út 84. Telefon: 224-819 Felelős kiadó: Gábor Márton, a Népszava Lapkiadó Vállalat igazgatója Terjesztő a Postások Szakszervezete Szikra Lapnyomda, Budapest

Ismételten a törvényességről – A helyi hibákat ne varrják a felsőbb vezetés nyakába

A Postás Dolgozó szeptemberi számában bíraltuk a harkányi és siklósi postahivatalokban tapasztalt rendellenességeket. **Garamvölgyi Miklós**, a Pécsi Postaigazgatóság vezetője, bírálatunk nyomán vizsgálatot tartott, s intézkedett. Ellenőrizte az igazgatóság vezetője a téli tüzelő beszerzését, és a tapasztalatok ma már kedvezőek. Szóval tettük, hogy Szigetvár postahivatal épülete egyre süllyed, s hatalmas repedések vannak a falon, ezért életveszélyes a benttartózkodás. Sajnos, a hivatalt más helyre kell felépíteni. Jelenlegi talaja süllyedéskor, feltöltés, viszont egyelőre az építkezést nem kezdhetik el beruházási hitel hiánya miatt.

„Törvénysértő vizsgálat Lágymányoson” cím alatt komoly észrevételeket tettünk a Lágymányosi Távbeszélő Üzemben tartott szemlének alapján. A megtörtént balesetek kivizsgálása indokolatlannul elhúzódik, nem beszélve a jegyzőkönyvek szabálytalan elkészítéséről.

Javasoltuk a Budapesti Távbeszélő Igazgatóságnak: vizsgálják felül összes üzemükben az elsősegélynyújtó dobozokat és a többi problémát. A választ hamarosan meg is kaptuk, **Szabó János** üzemviteli igazgatóhelyettes aláírásával. Intézkedtek a lépcsős-létrák korláttal való felszereléséről, a baleseti jegyzőkönyvek időben való visszajuttatásáról, az átvizelésről, a kijáratokról és az asztali lámpák törpefényezésére való átkapcsolásáról. Az új gumiszőnyegek végeit leragasztották. A fürdőből a falábrácsot eltávolították. Kiselejtezték a gépházi balesetveszélyes próbálampákat, és az igazgatóság utasítást adott ki, hogy az üzemi szemléken vizsgálják meg az elsősegélynyújtó dobozok tartalmát is minden alkalommal.

A balesetek szabálytalan kivizsgálásával kapcsolatban az igazgatóság azzal mentegéti a hibát, hogy **Tóth Bálint** sérült betegállományba vétele után vidéki lakhelyére utazott Biharnagybajonba. A szakszervezet társadalmi munkavédelmi felügyelője azért nem vett részt a vizsgálaton, mert kórházban volt.

Ez utóbbi válasszal nem lehetünk elégedettek. Tény, hogy a baleseti vizsgálat szabálytalan volt. Nem érthetünk egyet azzal a gyakorlattal, hogy a sérültet csak felgyógyulása után hallgatják meg. Ebben és más esetben a sérültet lakásán vagy a kórházban van, ott kell meghallgatni. Nem fogadhatjuk el azt sem kifogásként, hogy a szakszervezet azért nem képviseltette magát a baleseti vizsgálaton, mert az illetékes felelős beteg volt. Ilyenkor az szb. titkárt kell az üzemi baleseti vizsgálatokhoz meghívni. Nem kaptunk választ arra sem, hogy miért csak hónapok el-

teltével kapta meg az üzemi baleseti jegyzőkönyvek másolatát példányát a lágymányosi üzem.

Ismét javasoltuk a Budapesti Távbeszélő Igazgatóságnak: vizsgálják felül minden távbeszélőüzemben a baleseti vizsgálatokat, illetve a jegyzőkönyveket. Szigorúan vonják felelősségre azokat az üzemvezetőket, akik eltűrik a falábrácsokat, a hiányos tartalmú elsősegélynyújtó dobozokat és egyéb olyan egészségre, munkabiztonságra ártalmas rendellenességeket, amelyek megszüntetése első sorban a helyi vezetők feladata lenne.

Zalaegerszeg I. postahivatalban Szabó Jánossal, a megyebizottság munkavédelmi felügyelőjével tartottuk meg szemléket. A táviró- és távbeszélőközpont dolgozóinak pihenőhelyiségében megdöbbenő látványt fogadtunk. Ruháink, fehérneműtömegek tarka összeverzárásban a fogasokon. Szerteszórt cipők. Fekvőhely sehol. S ezt nevezik pihenőszobának. Láttuk öltözőjüket is, amely szabadon a folyosón kapott helyet.

Következő állomásunk: Nagykanizsa 1. postahivatal. **Horváth Ernő** biztonsági megbízottól érdeklődtünk, mert a táviró munkások öltözője itt az alagsor folyosóján kapott helyet. Vajon miért? Ugyanis a szekrények mellett egy sor lelakott helyiséget láttunk. A biztonsági megbízott és **Csaba Lajos**, a fenntartási üzem vezetője válaszolta: A lezárt helyiségekben olyan anyagok is tárolnak, amelyeket már régen nem használnak. Véleményünk az, hogy bizony ki-

kell selejtezni a nem használt anyagokat, így majd fel szabadul egy helyiség öltözőnek. Legalábbis ez lenne az üzemvezető feladata. De másról beszél. Levelet írtak már a miniszternek is, hogy a dolgozók részére nem biztosították a szociális normákat. Nem levelezgetni kell, hanem tenni valamit a dolgozók érdekében.

A késő délutáni órákban kopogtattunk a Budapest 10-es postahivatalban. **Szathmáry László** hivatalvezető-helyettesel járjuk az emeletes épületet. A hivatalvezető szobájában már voltunk egy évvel ezelőtt. Már akkor is ott elkelekedett a falon az átépített lefolyó új vakolata. Főnt az emeleten találkoztunk **Fekete Gyulával**, a távbeszélőközpont vezetőjével. Hangsúlyozta: ő nem felel semmiért, annak ellenére, hogy azt mondják ő a gondnok. „Nem én vagyok a gondnok, az bent székel a József Távbeszélő Üzemben” – mondja. Mivel a távbeszélőközpontért ő felel, hát megnéztük azt. Észrevételeztük a kézi próbálampát, ami ócskavasnak illik be. Az erősáramú gépházban a menyezetről hullik a fal a motorkra. Az elsősegélynyújtó ládában ugyan minden kellék megtalálható, de...vastagon benne a por. Így bizony nem lesz higiénikus az elsősegélynyújtás adott esetben! Felhívjuk a figyelmét az elavult asztali lámpa foglalatának kicserélésére is.

Megmutatták a női öltözőt és az ebédlőhelyiséget. Az idő 17 óra, az asztalon két adag ebéd, csak úgy szabadon. Vajon kié? Szanasztét piszkos edények, tányérok, a fűtőtes-

ten rongyok. Szabálytalan itt minden! Az erősáramú kapcsoló táblákhoz bárki odaférhet. A szabálytalan étkeztetést sürgősen meg kell szüntetni, s a kapcsolótáblát pedig biztonságosan zárják le!

A hírlaposok irodájában az a panasz, hogy nem gondoskodnak a fűtésről. (Egyébként az egész épületben probléma a fűtés, mert a fűtési idény megkezdése előtt néhány nappal még szerelik a kazánt!?)

— Olvastuk a Postás Dolgozóban azt a viccet a fából készült lábrácsokról. Csuda jól neveltünk! – mondja mosolyogva **Szathmáry László** hivatalvezető-helyettes, miközben megyünk az alagsorba. Benézünk a fürdőbe és mit látunk, fából készült lábrácsokat. A mosoly bizony ajkára fagyott az ottaniaknak. A szomszédos helyiségekben ideiglenes öltözők. A szekrények tetején és belsejükből elképzeltetlennül nagy lombár.

— Azok a szekrények a BUVIG-osoké – mondja kárörvendően **Zséli Sándor**, a Ferenc Távbeszélő Üzem vonaljavítója. De az ő szekrénye sem különb. Itt is felmerülhetne a felelősség – ha lenne! „Savkamra” – olvassuk a táblán. Kinyitattuk. Robbanásmentes lámpák, nehézsavas levegő fogad bennünket. Az egyik lámpa robbanásmentességet biztosító bűrája hiányzik. Veszélyes ez!

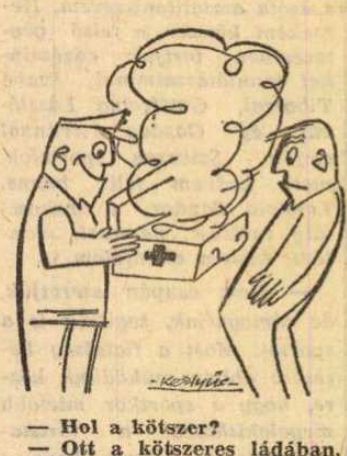
Ugy látszik, Kőbányán nincsenek tisztában az egyéni felelősséggel. Jó lenne, ha az illetékes hatóságok (Budapesti Távbeszélő Igazgatóság, Budapesti Postaigazgatóság), legalább alapfokon tisztáznák a fogalmat a Budapest 10-esben.

BÉRCES – KISS – NÉMETH

ÍGY LÁTTA A KARIKATURISTA...

Szöveg nélkül...

— Hol a kötszer?
— Ott a kötszeres ládában, csak éppen nem látható a portól.

— Ha nem akar rosszul lenni etől az áporodott levegőtől, kövesse példám...

Gyümölcsöző összefogás

Sok múlik a kábelszerelőkön. Dobó Katica segít...

Mesterségük címere: Telfonközpont. Múltán megérdemelnék a címet, hiszen kezük munkája nyomán létesült a Lipót, Obuda és most Zugló távbeszélőközpont. Nevük a postás berkekben szinte már közismert.

Az új feladat: Zugló központ berendezéseinek építése. Tízezer telefonigénylő várja a pillanatot ebben a kerületben is. Ez évben már kétezer új állomást kell az új előfizetőknek átadni. A határidő 1965. december 31., illetve november 30.

Most ismét érdeklődtünk Zuglóban. S a válasz: vállaltuk a november 30-i átadást, s ha lehet, még ezt a határidőt is megrövidítjük néhány nappal. Ottjártunkkor még nyolc hét volt hátra, s mint mondták, egyes munkák még jobban és gyorsabban sikerültek, mint ahogy ter-

veztek. Ezekben a napokban derül ki, hogyan is dolgoztak a szerelők. Megkezdődtek ugyanis a központon belüli próbahívások. Egyszóval hárban vannak. Míg ideig jutottak, sok akadályt kellett leküzdeniük. Időközben kiselletette a munkát a kábelhiány. A „Lehel-brigád” ismét javasolt, s a két szakszervezet budapesti bizottságai támogatta a kezdeményezést. Lehelék megismerkedtek a Magyar Kábel Művek egyik kiváló ifjúsági szocialista brigádjával a „Dobó Katicával”. Szerződést kötöttek velük is, s az eredmény: hamarosan megkapták a kábelt, az ifjúsági brigád tervén felül készítette el.

Napjainkban a posta kábelési végzik a legfontosabb munkát. A szerelőbrigád vezetője **Németh Károly**. Ez a kollektíva is szocialista szerződésben adta szavát, hogy

közreműködik Zugló központ határidő előtti átadásában. Közülük meg kell dicséernünk **Sasvári Istvánt** az üzemvezetőt, **Hegyi Gábort**, **Cövek Andrást**, egyszóval a kábelszerelők kollektívájának minden egyes tagját.

Láttuk a hatalmas adminisztrációs tömböket. Az egyikben az előfizetők régi száma, a másikon az új szerepelt, ezenkívül regisztrálják utca szerint, névsor szerint és kábelvonal szerint az előfizetőket. Minden jel arra mutat, hogy néhány hét múlva – november 30-án – a zugló előfizetők otthonában megszólal a telefon, jelentkezik az új központ, s szeretettel köszönti az új távbeszélő tulajdonosokat és a régiakkal pedig közli az új számot.

Az átadás előtt még találkozunk. Viszontlátásra!

RÁCZALMÁSI GYÖRGY

Postások és vámosok

Verseny utca 12. A Bp. 70-es posta vámosos osztálya és a 14-es Vámhivatal dolgozik itt szoros együttműködésben.

Lázár János főfelügyelő, a vámosos osztály vezetője, megemlíti, hogy az utóbbi években a női munkaerő került többségbe. S amíg ez természetes a posta egyéb munkaterületein, itt már elgondolkodtató. 20

kilós csomagokat kell állandóan emelgetni és sokat ácsorogni. Van azonban olyan speciális munka is – az értéktől írása – ami megengedi, hogy több csökkent munkaképességű egyént is foglalkoztassanak.

A szoba falán **József Attila** idézet: „Dolgozni csak pontosan, szépen, ahogy a csillag megy az égen, úgy érdemes.”

Számokkal sűrűn teleírt lapok tömege sorakozik **Horváth András** vámszámadó előtt. Itt bizony pontosnak kell lenni. Ő maga hűségese dolgozója a postának. 19 évet töltött már ezen az egy helyen.

A vámbevételi lajstromon kívülállónak érdekes rubrika: növényvizsgálati díj. A növényi eredetű küldeményeket kijelölt szakértő vizsgálja. A vámszámadás dolgozó mosolyognak:

— Van itt még állatorvosi díj is. Sok érdekes dolog érkezik ám hozzánk. Teknősbéka, Kígyó. Pióca. Gyík. Bacilus-tenyészet.

— Ezeket a VIII. kerületi tanács állatorvosa vizsgálja.

A vámvélpóstat csoportban a gyógyszerkezelő és a levélküldeményeket kezelik. Az egyik asztalnál csak a gyógyszeres csomagokat bontják, **Fekete Lászlóné** gyógyszerész ellenőrzése mellett. A többi asztalon különféle nagyságú, színű borítékok és kis csomagok, a világ minden tájáról. A borítékok többnyire egy-egy vékony női kendőt és nyelharisnyát tartalmaznak.

— Vannak olyan borítékok is, amelyekben csak fél pár harisnya van. Később aztán a párja is megérkezik – mondja **Szűllő Imre** főellenőr, a csoport vezetője.

Egy emelettel lejjebb, nagy csomagokkal megrakott kézikocsik állnak. Itt van a vámosos szemle.

— Szerencse, hogy gyár volt valamikor ez az épület – jegyzi meg **Egri Kálmán** postaforgalmi igazgató, a csoport vezetője. — Ez volt a gépterem. Ezért eleve olyan erősítést kapott, hogy megbírhassa a gépeket. Nekünk azért jó, mert közönséges teherbírási tervezett emelet nem bírta el a csomagokkal zsúfolt kézikocsik súlyát.

Az egyik asztalnál éppen vékony, fehér anyagot mér **Rábóczi Józsefné**. A csomag mellett cédula, figyelmeztető, nagy, szállás betűkkel: nászajándék. Párizsból jött, Felső-őrsre megy. Törülközők, szalvéták, méteranyagok, szépítőszerek és egy nagy üveg világoszöld **Lady Corolmé** kölni örvendzetti meg a felsőorsi menyasszonyt.

— Nemrégiben 80 éves vőlegény jelentkezett a nászajándékért. A házasságkötést igazolta és mi boldog, hosszú

életet kívántunk neki – mondja **Egri elvtárs**.

A szomszédos asztalon, erősen használt cipők tömegét rakják ki egy csomagból. A kopott, régimódi ruhákat kilóra mérik. Ez a csomag a szomszédoktól jött. Bécsből.

Nagy a forgalom, a jövőmenés a szűk folyosókon. Az egész ország vámküldeményei ide érkeznek. A már régen esedékessé vált korszerűsítés a jövő évben kezdődik. A következő öt éves tervben pedig egy modern csomagkombinát építésének megkezdése szerepel.

— Mindenütt, de különösen itt, becsületes, megbízható dolgozókra van szükség. Es ezen a vonalon nem panaszkodhatunk – mondja **Lázár elvtárs**. — A kapesolat a vámosok és a postások között? Bajtársias. Szolgálatkész. Emberei.

A vámparancsnok kedves tekintetű asszony: **Gracza Károlyné** százados.

Asztalán színes rózsacsokor illatozik. És a mosoly meg a komoly parancsnoki hang jól megfér egymással.

Erdekességként elsorolja, hogy a csomagokban különféle tárgyakat rejtnek el. Vékonny zacskókat képeznek ki válltömszerűen, benne nylonharisnyák és néha 40–50 kendő. Cigarettdobozok alján: forint, pl. 20 db százaz. Gyógyszerek alján: órák. Szappanban: aranygyűrűk.

Kézkedveltek a dupla fenekű bördöndök. Mosópórokból: arany tárgyak.

Többször előfordul, hogy jó körülmények között élő családok szégyenkezve mondják: „Kacatokat küldtek. Nem érdemes vámost fizetni. Nagyon kérjük, küldjék vissza.”

Akad panasz is: a takarítás nem megfelelő, a mellékhelyiségek felszerelése hiányos. Gyorsabban, kényelmesebben lehetne dolgozni, ha a régi, elavult tizedes mérlegeket kicserélnék automata mérlegekre.

Azután a vámtörvényekről beszélve kitűnik, hogy a külföldi utazások során, milyen sok kedvezményt kapnak az utasok.

— A mi foglalkozásunk sosem volt népszerű, de „Akinnek ennyi jó kevés, azt érje gáncs és megvetés” – idézi mosolyogva a parancsnokasszony. Mozart Szókratés a szerájából c. vigoperájának fináléját. — Kapcsolat a postásokkal? Mit mond **Lázár elvtárs**? Talán valami panasz van ránk? Remélem, nincs.

Semmi sincs!

SARKADY MÁRIA

JAVASLAT

Mozgó levélszekrény

FAZOS TERMÉSZET

— Tudod, így már jobban elviselem a telet.